

มิติ I

ปัจจุบันคือของจริง?



- 1 -

แมงเม่ากับกองไฟ

Today

Tuayfull เสียวราบ ผ่านมึนมาจึงนั่ง

ชิงชี่ ไหนว่าทำไม่ได้ ตกมึนเหงงใจ

Tuayfull ฉันทไปอธิษฐานที่สะพานวัดระมาเว้ย

ชิงชี่ เกียวไรอะ นีวิชากฎหมายธุรกิจ

อ้อ ก็ผู้วัดระหล่อกว่าบัญญัติใจคำ

ผมกลอกตา แสนหน่ายกับเพื่อนซี้ทั้งสามที่กำลังเมาท์แตกใน
แชต ถึงกับสะดุ้งเพราะเสียงแมดังขึ้น

“น้องเม่า ทำหน้าผีใส่แม่ทำไมคะ”

“อู๊แม่!” ผมผละสายตาจากหน้าจอกอมพิวเตอรืมายังสมาร์ต-
โฟน ตอนนีหน้าต่างแอปพลิเคชันสไกป์กำลังแสดงภาพของแม่ที่ยัง
หน้าเมือก “เพิ่งกลับถึงบ้านหรือครับ”

“ใช่จ้า หนูเป็นไงบ้าง วันนี้ข่าวดีหรือเปล่า”

รู้สึกหลังค่อม ยิ้มแหยขึ้นมาชะเฉยๆ แม่ดันจำแม่นอีกว่า

วันนี้ผมมีประกาศคะแนนสอบย่อย จำแนกกว่าผมที่เป็นคนเรียนซะ
อีก ว่าแต่ตอนแรกไปไม่อะไรให้แม่ฟังไว้มั่งอะ

ผมเบะปาก ยกยาดมขึ้นมาสูด ดีหน้าเศร้าแล้วสายหน้าจนแฉ่น
สิ้น

“ฮือ...จริง ๆ เมาก็ได้คะแนนดีนะแม่ แต่วิชานี้มันอิงกลุ่ม แล้ว
ดันมีรุ่นพี่มาลงเชกเดียวกันตั้งเยอะ ต้องตัดกะเขา เม่าเลยตกมีนเลย
อ่า”

ที่จริงไม่ควรเรียกตกมีน แต่แขนหน้าเห็นมีน ใต้ตีนไม่เห็น
กระทั่งพยาธิปากขอเลยต่างหาก!

“โห” แม่ทำปากเป็นรูปตัวโอ สีปากแม่ขึ้นกล้องไอโฟนสีเอส
เอี่ยมอ่องของผมสุด ๆ “มีรุ่นพี่มาลงเยอะ แสดงว่าคงยากจริง เขาตก
เลยมาเรียนใหม่ใช่มั๊ยลูก”

“ก็...ประมาณนั้นครับ”

Fact กฎหมายธุรกิจเป็นวิชาเก็บเกรด พวกปีสูงที่เรียนตก ๆ
หล่น ๆ ชอบมาลงวิชานี้เพื่อช่วยดึงเกรดเฉลี่ย ผมซึ่งรู้ตัวว่าน่าจะทำ
เกรดเฉลี่ยช่วยตั้งแต่เทอมแรกปีหนึ่งก็เลยยึดมันเข้ามา กะว่าจะช่วย
ให้มีกำลังใจ แต่ก็...

“มันเป็นวิชาท่องจำ เม่าไม่ถนัดเลยอะครับ”

“จริง ๆ วิชาคำนวณ วิชาทำความเข้าใจ เม่าก็ไม่ถนัดเหมือนกัน
ครับ ฮือ”

เสียงที่แทรกขึ้นจากข้างหลังเรียกให้หันขวับไป ผมแยกเขี้ยวใส่
อี่ปี่ก่อง เมื่อกี้มันยังเข้าห้องน้ำอยู่เลย ไม่รู้เปิดประตูออกมาแอบอยู่
ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่

นอกจากไม่กลัว อี่ปี่ตัวแสบยังพุ่งเข้ามาเบียดผมออกจากเลนส์
กล้อง คุยกับแม่แทนที่ที่ตัวมันเองยังนั่งแต่บ็อกเซอร์

“เม่ออย่าไปเชื่อ ก่อนสอบเม่ามันเอาแต่อ่านนิยาย นี้ได้คะแนน
บ๊วยเลย”

กรอด...

“นี่ไง”

ด้วยรูปร่างผอมเพียวของมัน อีพีก็องโอบไปคว้าหนังสือจาก
หัวโต๊ะทำงานผมได้ว่องไว

“บ้าเรอรัก เมียเพลย์บอย!”

กรี๊ด!

“เม่า!” แม่เสียงสูง ทำเอาอีพีก็องลอยคอเตรียมสาแก่ใจ

“ทำไมไม่อ่านแบบอีบุ๊กล่ะลูก!”

ดู้บ! หนังสือในมืออีพีก็องร่วงหล่นพื้น

ผมเป็นฝ่ายลอยหน้า ดึงยาดมออกจากจุกทำท่าหอมชื่นใจ
เอาไหล่กระแทกไหล่ผอม ๆ ชาว ๆ ของมันให้กระเด็นไปบ้าง ส่วนตัว
เองกลับมาอยู่ในเลนส์กล้อง แตะขาแว่นตาไม่ให้เอียง

“แม่บอกแล้วว่าหนังสือเล่มมันเก็บฝุ่น เราก็ยังเป็นภูมิแพ้”

“ก็เล่มนี้ไม่มีขายอีบุ๊กอะแม่ แล้วมันก็คล้ายเครียดดีมาก เม่า
เลยเลือกมาอ่าน”

“งั้นก็ดีแล้ว อย่าเครียดมาก เดี่ยวสุขภาพแย่”

“อ้าว แม่...!” อีพีก็องโผล่หัวขึ้นมาหลังจากเก็บหนังสือ

แม่หัวเราะแหย ๆ “ก่องก็ น้องยังเด็ก อย่าเพิ่งรีบให้ตีเรียสเลย”

“ปีหนึ่งไม่เด็กแล้วครับ!”

“น่านะ ให้น้องอ่านนิยายก็ดีกว่าดูซีรีส์เสียงดังรบกวนเราเนอะ”

“เม่ามีหูฟังครับแม่” ผมรีบหยิบไซท์

“อู๊ย! ดีมากลูก มีมารยาทกับเพื่อนร่วมห้อง เม่าจำ ัจนั้นเดียวแม่
วางสายก่อนนะ เหนียวตัวมากเลย จะรีบไปอาบน้ำ”

“จะรีบอ่านนิยายต่อต่างหาก ึ่งรถกลับมาก็ไม่คุยกับพ่อสักคำ”
เสียงพ่อลอยมาจากข้างหลังแม่บ้าง

แม่ยื่นคอยิ้มแหยเหมือนผมเมื่อกี้เลย “ก็มันสนุกอะ เดี่ยวค่อย
คุยกันนะจะลูกรัก”

“โอเคครับ”

ทันทีที่แม่ตัดสัญญาณไป อีพีก็งกก็ทะเล็งลุกขึ้นยืนเต็มความสูงของมัน “เปื้อนซะมด ไ้พวกลูกหลง!”

คำที่มันว่าไม่ผิดจากเรื่องจริง ผมเกิดหลังพี่มากพีชายคนโตตั้งเจ็ดปี อ่อนกว่าแมว หมา กระทั่งปลาทองทุกตัวในบ้าน สมาชิกทั้งหมดจึงโ้ผมทุกอย่าง

ความ ‘ผิด’ ของอีพีก็องคือการพูดตรงเกินไป!

ผมค่อนข้าง หนีบหนังสือมาลูบป้อย ๆ “เปื้อนซะมด ไ้พวกชี้แก๊ง!”

คู่สนทนาก้าวด้วยขายาว ๆ ขาวใสจนเห็นเส้นเลือดสีน้ำเงินตรงไปที่ตุ้เสื้อผ้า เปิดคว่าเสื้อมาสวมหัว “ทำตัวแบบนี้ จนปีสี่ก็ยงตกมิมตลอดแหละคอยดู!”

ปากเสียว! “อะไร ๆ มันก็ไม่แน่นอนอนเสมอไปหรอก ดูอย่างมหา’ลัยเรา ตอนแรกเปิดเป็นศูนย์อพยพน้ำท่วม ไป ๆ มา ๆ ยงท่วมเองเลย!”

ก็เพราะมหาอุทกภัยเมื่อปลายปีก่อนนั้นละ เราต้องเก็บของกลับบ้าน พักเรียนชั่วคราว แล้วผมก็ได้โล่งหูโล่งตาจากอีพีก็องชั่วคราวด้วย

“เปรียบเทียบอะไรของแก” มันบ่นแล้วทำเสียงยียวน พลิกหน้าหนังสือในมือ “ไหนดูซิ นอกจากชื่อเสียว ๆ แล้วยังมีอะไรดี”

“อย่ามายุ่ง!” ผมลุกขึ้นจะคว่าคืน แต่สะดุดขาเก้าอี้ที่ตัวเองนั่งอยู่ล้มลง “โ้ย!”

รุมเมตหัวเราะใหญ่ แถมวิ่งหนีไปเปิดประตูห้อง

“เฮ้ย!” ผมรู้ว่าอีพีตัวแสบตั้งใจจะทำอะไร จึงรีบถลาตามไป แต่ถึงวิ่งก็คยงดูตัวมเต็มมเพราะตุดีใหญ่--หมายถึงใหญ่เมื่อเทียบกับไอ้หัวขโมยนั้น “เอามา!”

พ้นประตูห้อง จากท่าทางเป็นลึงค่างแต่แรก อีพีก็องก็เปลี่ยน

เป็นแก๊งเดินช้า ทำท่าแบบที่ทำให้มันได้เป็นเดือนคณะสุดท้ายที่
 “เอามา!” ผมแหกปาก อาศัยจังหวะที่มันช้าลง โจนไปตะครุบ
 ตัวไว้อย่างไม่กลัวแว่นกระแตกหัก

“เฮ้ย!”

มันล้มลง มีผมพาดทับ คราวนี้ละ ความสูงของมันไม่มีผลใน
 แนวราบ แนวราบนะมันต้องใช้น้ำหนักเข้าสู่ไว้อยู่!

“ไอ้อ้วน! เก่งนักนะ!”

เฮ้ย! ทำไมแนวราบมันยังชนะอีกอะ แปปเดียวก็พลิกมาทับตัว
 ผมได้ ส่วนผมได้แต่ดินขลุ่ยขลุ่ยอยู่บนพื้นใต้ตัวมัน

“ช่วยด้วย! ช่วยด้วย!”

เสียงร้องของผมสะดุดเพราะมีอีกเสียงดังกลบ “ว้าย!”

ทั้งผมทั้งอู่ที่กองเงยหน้ามองหา ปรากฏว่าเป็นรุ่นพี่กะเทยกลุ่ม
 หนึ่งกำลังเดินมาทางนี้

“ก่อง! โดนรุมเมตแกล้งอีกแล้วเหรอ!”

อ้าว!

“ไอ้ แคชอีมินิยามมาดูหน่อยก็หวงครับเนี่ย”

อึ๊!

หนึ่งนางในกลุ่มนั้นเื้อมมาช่วยดึงมันขึ้นไปอย่างทะนุถนอม
 ยิ่งกับกัลลวมืออู่ที่กองจะร้าวได้ ส่วนผมนะเหรอ...ก็ต้องรีบตะกายลุก
 เองนะสิ!

“เอามาสิ!” อาศัยจังหวะที่ยังไม่มีใครทันตั้งตัวแย่งหนังสือคืน
 มา

อีกนางในกลุ่มนั้นมองตาเขียว “อ้วนแล้วยังซิ้งอีกนะแมงเมา!”

“อย่าไปว่าเขาเลยครับ” อู่ที่ตัวแสบแกล้งยกมือตัดหลัง ทำ
 เหมือนกับเจ็บร้าวขึ้นมา “ไม่ให้ยิ้มก็ไม่ให้ยิ้ม”

“โถ ก่อง”

คงจะมีแต่ผมที่ทันเห็นสายตาวับ ๆ กวนสันเท้าของมัน แต่คราวนี้

ผมไม่เสียท่าเหมือนครั้งก่อน ๆ พอเริ่มรู้สึกเดือดขึ้นมาก็สะบัดหน้าเดินหนี ไม่เข้าไปต่อตีให้คนอื่นยิ่งเข้าใจผิดว่าเป็นพวกเงี้ยวชอบใช้กำลังแล้วซื่อเต็ม ๆ ของผมก็คือข้าวเม่า น้องรักของพี่ข้าวหอมมาก ไม่ใช่ม่วงเม่าเว้ย ซิ!

ลงจากตึกมาแล้ว ผมยังไม่วายกระพืดกระพืด

นี่แหละครับ ชีวิตที่ผมต้องเจอทุกวัน โดนแกล้ง โดนก่อกวน ยั่วประสาท พอทนไม่ไหวแล้วได้คืน กลับโดนสร้างสถานการณ์ให้กลายเป็นรุมเมตตัวร้าย ส่งให้อีฟี่ก่องยิ่งเป็นพระเอกแสนดีในสายตาใคร ๆ! อย่าว่าแต่คนไม่รู้จักกันอย่างรุ่นพี่กลุ่มนั้น กระทั่งเพื่อนสนิทกลุ่มเดียวกัน เวลาผมเล่าให้ฟังว่าโดนอีฟี่รุมเมตรังแก พวกมันยังดึง ‘จริงอะ ตอนโดนคนอื่นแกล้ง พี่ก่องก็ปกป้องแกลดตลอดไม่ใช่หรอ’

‘รู้ได้ไงอะ’

ถ้วยฟูเฟิงจะรู้จักผมตอนเข้าปีหนึ่งนี่ เคยเจออีฟี่ก่องก็แค่ไม่กี่หน

‘ไอ้ออมันบอก’ เพื่อนร่างกลมที่กลมกว่าผมขึ้นนิ้วไปยังคนข้าง ๆ อ้อเป็นหนุ่มสวยออกสาวที่มาจากโรงเรียนเดียวกันกับผม เราไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกันแต่เดิม ทว่าอยู่ห้องเดียวกัน บางทีเจ้าตัวคงเห็นผมกับอีฟี่ก่องบ้าง ก็รายนั้นมันเป็นรุ่นพี่ก่อนข้างป๊อป--คือ...ก็ป๊อปตามประสานหน้าตาดี โผล่ตัวไปที่ไหนก็มีแต่คนจับตา

‘อีถ้วย พุดแบบนี้เดี่ยวเม่ามันก็หาว่ากูเม่าท์’

‘ก็แกอะเม่าท์!’

คือ...จริง ๆ ก็ไม่ผิดจากที่สองคนนี้ว่า บางทีอีฟี่ก่องก็ช่วยปกป้องผมจริง ๆ แต่มันออกแนวเสียปกป้องกว้างเพราะเห็นเป็นเหยื่อเก็บไว้ให้ตัวเองแกล้งคนเดียวมากกว่า!

ต้องนับเป็นความชวยของผม ดันสอบติดมหา’ลัยไกลบ้าน เลย

จับพลัดจับผลูต้องมาอยู่ห้องพักเดียวกับมันนี่

ก็ใครจะไปคิดว่าจะสอบติดอะ อย่างที่เห็น ผมเป็นคนเรียนดี ตายละ เข้าคณะและมหา'ลัยอันดับแรก que เลือกตอนแอดมิชชั่นได้ ก็ เพราะอีพีที่กองมาตีวให้ก่อนสอบแค่มิก็เดือนเอง

มหา'ลัยนี้เป็นมหา'ลัยชั้นนำหน้าของประเทศ จะว่าคนตีวเก่ง ก็ได้ (เพราะตัวมันเองก็เรียนที่นี่) แต่ถ้าผมไม่มีของบ้างเลย ถึงคนตีว ดีแคไหนก็คงมิติดหรือกใช้มัยละ

ผมกับมันรู้จักกันตั้งแต่ยังเด็ก พี่กึ่งพี่สาวของมันเป็นแฟนกับ พี่หมากพี่ชายของผม สองคนนั้นคบกันตั้งแต่มัธยม พี่หมากอยู่ ม. 6 ส่วนพี่กึ่งอยู่ ม. 2 ความสัมพันธ์ของทั้งคู่สนิทแนบแน่นไปถึงชั้น ครอบครัวของอีกฝ่าย เพราะต่างไปมาหาสู่กันตลอด พี่หมากกับพี่กึ่ง เป็นคนรักเพียงคนเดียวในชีวิตของกันและกัน ทั้งที่หล่อสวยและมี ความสามารถโดดเด่นดึงดูดใครต่อใคร

จริง ๆ ทั้งคู่ควรจะแต่งงานกันตั้งแต่ก่อนหน้านี้ แต่พี่กึ่งขอให้ตัว เองจบโทก่อน สรุปว่างานวิวหน้าจะจัดขึ้นอีกมิซ้ำ และว่าที่เจ้าบ่าว กับว่าที่เจ้าสาวควรได้รับการบันทึกลงกินเนสส์บุ๊กข้อที่วแทบไม่เคย ทะเลาะกันเลย ตรงข้ามกับผมและอีพีที่กองที่ตีกันตั้งแต่เห็นแวบแรก ต่อมาจนวันนี้

จะเห็นได้ว่าพี่หมากมีชีวิตที่โคตรเพอร์เฟกต์ เพอร์เฟกต์แบบ เดียวกับชีวิตพ่อกับแม่ผมแหละ ไป ๆ มา ๆ ผมก็เลยได้อนิสงส์ ตรง ที่พ่อกับแม่ได้ลูกสมใจไปคนหนึ่งแล้ว อีกคนเลยมิต้องโดนคาดหวัง เยอะ

เอาเป็นว่าการทำตัวของผม น่าจะยิ่งส่งให้พ่อแม่ แล้วก็พี่หมาก มิอาจคาดหวังอะไรได้เลย แหะ ๆ

มิแต่อีพีที่กองคนเดียวเนี่ยแหละที่คอยกดดัน

อ้อ...มิใช่เพราะเป็นห่วง อายุห่างกันแค่สองปี จะมามีความ เป็นพื่อไรนักหนา มันทำอย่างนั้นเพื่อสร้างภาพต่อหน้าคนอื่น แล้ว

ก็ตอกย้ำให้ผมดูเป็นคนไม่เอาไหนต่างหาก

อึบ้านี่มีปมอะไรสักอย่าง คนในครอบครัวดี ๆ กันหมด ตัวมันเองก็เกิดมาเจิดทุกสถานะ ลึก ๆ กลับโรคจิตซ้ำอีกจนหรืออะไรกะผมนัก 'ไม่รู้' ชอบแก้งนี้แก้งนั้น เหมือนว่าวันไหนเจอกันแล้วไม่โดนผมเหวี่ยงใส่จะทำให้มันนอนไม่หลับ

ตอนที่บอกจะมาตีวสอบแอดมิชชั่นให้ มันก็เป็นคนเสนอหน้าเองกับผู้ใหญ่

'ก่อนส่งสารน้อง เกรดเฉลี่ยก็น้อย ถ้าสอบได้คะแนนงอยอีกเดี่ยวลำบากแน่'

'ลำบากอะไร ก็แค่ไปมหา'ลัยเอกชน' ผมเริ่มตาขวาง

'ที่บอกว่าลำบากก็คือลำบากพอกับแม่ครับ มหา'ลัยเอกชนค่าเทอมไม่ใช่ถูก ๆ ยังไงน้องเมาก็ส่งสารพอกับแม่บ้างนะครับ'

กรวด...

ลับหลังนะเหวอ

'ไม่ดีหรือไง ใคร ๆ เขาก็อยากใกล้ชิดฉันทั้งนั้น แกอยู่ใกล้ ๆ ฉันเพื่อจะได้ดูดซับรังสีคนมีสมองไปบ้าง'

'ไม่อยาก! ไม่เข้าใจ! จะมายุ่งกันทำไมวะเนี่ย!'

'อ้วนเอ๊ย ถ้าไม่อยากเจอกันบ่อย ๆ ก็ขยัน ๆ หน่อยดิวะ ถ้าลองทำข้อสอบชุดใหม่แล้วคะแนนกระเตื้อง ฉันจะยอมไม่มาเจอหน้าแก... สองวัน แต่ถ้าแกทำไม่รอด ก็ต้องตัวติดกันแบบนี้แหละ ยิ่งถ้าหลบหน้าหรือแก้งสอบปีวละก็...'

ผมรู้ว่าคนอย่างมันไม่ได้แคชู้ แล้วไม่รู้ทำไม ผมดันโง่กว่ามันเสมอ บางทีรู้ทันก็หาทางรับมือได้ไม่ทัน สุดท้ายต้องยอม ๆ ตามมันอยู่ดี

รู้จึ้เลือกคณะแพทย์หรืออะไรที่เข้ายาก ๆ ไปเลยดีกว่า ตอนแรกหลงเชื่อมันเลือกบริหาร พอสอบติด สุดท้ายก็...

'ให้น้องมาอยู่หอกับก่องก็ได้ นะครับ ราคาถูก แถมปลอดภัย'

ไอ้--! ผมแยกข้าว เตรียมทางทรงเล็บ กับแกเนี่ยแหละ อันตราย
ที่สุดสิไม่ว่า!

‘เออ ถ้าได้อยู่กับก่องก็ดี’

แม่?!

‘แต่ไอ้ที่ก่องมันมีรูมเมตอยู่แล้วนี่!’

‘ทำไมเรียกพี่เขาอย่างนั้นล่ะแม่’ ดูลิ พ่อก็อีกคน

‘ไม่เป็นไรครับพ่อ’ ไอ้พี่ตัวแสบยกมือปราชญ์ใหญ่ มันเรียกพ่อ
แม่ผมว่า ‘พ่อ’ กับ ‘แม่’ เช่นกันตามพี่กิง ‘ส่วนเรื่องรูมเมต ก่องคุยกับ
มันได้ครับ เพื่อน้อง’

คนอย่างแกคงไปทำเรื่องอะไรจนเขาไม่อยากจะอยู่ด้วย เลย
ต้องหาคนไปแชร์ห้องอยู่ล่ะสิ!

‘พ่อ แม่ ไม่เอานะ เม่ออยากเช่าคอนโด!’

‘เอ เดือนก่อนเพิ่งมีข่าวคนร้ายจัดห้องคอนโดนักศึกษาใช้มัย
ครับ’

มันความจำดีขึ้นมาเชียว

‘จริงของก่อง เม่อ อยู่หอของมหา’ลัยดีกว่านะลูก’

‘หอมหา’ลัยก็ได้ แต่เม่อจะอยู่กะคนอื่น’

‘ใคร’

มันจ้องเขม็ง

‘ก็...เพื่อน!’

‘คนไหน!’

แกดูเกินเรื่องไปมัย!

‘เดี๋ยวม่าจะไปคุยดูก่อน ส่วนรูมเมตพี่นะ ไม่ต้องไปอะไรกะเขา
ยังงั้นเม่อก็มีห้องอยู่ได้’

ผมไม่ใช่คนสิ้นไร้ไม้ตอก ถึงจะโง่ๆ เงอะงะ แต่ใครๆ ก็บอกว่า
ผมเป็นคนอหฺยาศัยเป็นเลิศ

จริงๆ ไม่ใช่อะไร ผมไม่ชอบให้บรรยากาศมันเงิบๆ มาคุอะ

เวลาบังเอิญเจอใครมากกว่าครั้งหนึ่ง ผมจะถือว่าเรามีวาสนาต่อกัน เลยมักออกปากชวนคุย เพื่อเจอกันครั้งหน้าจะได้ไม่อึดอัด นี่แหละ เคล็ดลับที่ทำให้ผมมีเพื่อนสนิทในกลุ่มปีหนึ่งไว ทั้งที่เพื่อนซี้จากโรงเรียนเก่า ไม่ว่าจะสาวแก่สาวเทียมก็มีว แต่ติดนิยายหรือไม่กี่ซีรีส์จน สอบไม่ติดเลยสักคน ส่วนบทลงโทษที่ได้รับนะเหอ ทุกคนก็เข้าเรียน มหา'ลัยเอกชน ได้รถคนละคันไว้ขับไปกลับได้เองเิง

‘แก ฉันทว่าแบบแกก็ตินะ จะได้มีรูมเมตหล่อๆ’

‘ต่อไปอีฟี่กองอาจจะตกหลุมรัก แล้วยกัว่าอุ่นใจ นึกว่าทำไมจู่ ๆ ตัวเองรักผู้ชายเหมือนกัน กร๊ิด น้อลั๊ก!’

เราทุกคนในกลุ่มมีนิสัยแบบนี้เหมือนกัน ผันหวานเหมือนกัน แล้วก็ถึงท้ายด้วยโสดเหมือนกันยันเรียนจบมัธยม ต่างคนช่วยกัน วิเคราะห์ แต่ก็ไม่มีใครได้คำตอบสักที ทำไมที่พวกเรากลับ ๆ พวกเราจน นำสยอง หรือแม้แต่เด็กเวิร์ดแวนหนา (หมายถึงหนักกว่าผม) ยังมีแฟน ได้ หรือบางทีก็เปลี่ยนแฟนใหม่เรื่อย ๆ เหมือนมีบัตรกดแฟนสด

จนย้ายเข้ามามหา'ลัย คิดว่าเดี่ยวต้องได้แน่ ๆ ต้องโดนแน่ ๆ ถึง กะกร๊ิดกร๊าดกันไปก่อนหน้า สุดท้ายก็ยังเหือกกันเหมือนเดิม เพิ่มเติม คือกลุ่มเพื่อนในที่เรียนใหม่ล้วนเข้าชมรมแห่งไม่ต่าง

พูดตามตรง ทุกวันนี้เวลาเข้าเรียนวิชาว่าง ๆ ยาก ๆ ผมต้องสร้าง กำลังใจด้วยการโน้มหน้าตัวเองให้มองหาคนหล่อ แล้วจินตนาการว่า สักวันคนพวกนั้นจะเดินมาสะดุดรักผมบ้าง หรืออาจมีคนก๊กเก๊าอึดว ้าง ๆ เพื่อนั่งคู่กับผม ไม่ก็มีคนรอเวลาเก็บปากกาที่ผมทำหล่นแล้ว เก็บมาให้พร้อมสบสายตา...

มันก็ช่วยได้อยู่เหอ แต่มีแฟนในฝันมันจะไปตีเท่ามีแฟนตัว เป็น ๆ ได้ไงล่ะ--ต่อให้พูดในฐานะคนที่ไม่เคยมีแฟนมาก่อนเลยก็เหอะ ฮือ...

ที่จริงผมว่าผมก็พยายามฉายแสงแล้วนะ แม้แต่เรื่องหอพักนี่ก็ เหอะ เกือบจะไปถึงฝั่งฝันแล้วแท้ ๆ แต่สุดท้ายดันโถงมาตกรนกรเพราะ

อีที่ก่องซิงบอกพ่อกับแม่ตัดหน้าว่าห้องมันว่างแล้ว

‘รุ่มเมตก่องเขาจะย้ายไปอยู่กะเพื่อนสนิทคณะเดียวกันอะครับ
ตอนนี้ก่องเลยไม่มีคู่นอน’

‘แต่เม่าหาคู่นอนได้แล้ว เนี่ย เพิ่งจะเจอตัวเลยนะ พ่อ แม่’

‘เป็นใครก็ไม่รู้ เม่าคู่อีที่ก่องเขาไปแม่สบายใจกว่า’

‘ไม่ใช่ใครก็ไม่รู้นะ เขาเป็นถึง--’

ตุ๊บ!

ความคิดวุ่นวายสลายไปในอากาศ ผมถูกอะไรบางอย่างร่วงลง
มาบนบ่า ถ่วงให้ล้มหน้าทิ่มพื้น “โ๊ะะ!”

เจ้าของน้ำหนักคร่อมทับจนผมต้องพึ่งพาบอยู่กับพื้น พยายาม
เงยหน้า ทว่าแขนได้นิดเดียว แถมพอหันขวามือหันซ้าย ก็เห็นแต่ต้นขา
เปลือยเปล่ากับช่วงเข่าคุกกลงมากับพื้น

“เฮ้ย!”

คนข้างบนร้องตกใจ รีบถอนเข่าออกไป ประคองผมขึ้น “โทษที
เป็นไรมัย”

ผมดึงตัวขึ้น หน้าเหยเก แวนเอียงกระเท่เร่จนมองไม่ถนัด

ตรงข้ามกับอีกฝ่าย ทันทีที่เห็นว่าตัวเองหล่นลงมาทับใครก็ร้อง
เบา ๆ “เม่า!”

เสียงนั้นเองจุดให้ผมระลึกได้

เขาคือผู้ชายที่น่าจะทำให้ห้องพักเป็นสวรรค์ แต่ผมดันตะกาย
ไปไม่ถึง!

“พีนล!”

“ซู...!” คนตรงหน้ายกมือแตะปากจู๋ ท่าทางตั้งใจจะยื่นมือมา
ช่วยปรับแวนผมให้เข้าที่ แต่เพราะซ้ากว่ามือผม นิ้วเขาจึงเคลื่อนมา
แตะทับมือผมแทน

แวนผมกลับเข้าตำแหน่งพอดีกับที่เห็นรายนั้นกระตุกมือคืน
เงอะงะ ส่วนผมนะ พอภาพชัดก็ตาพองอ้าปากค้าง

ทั้งตัวที่นลมีอารมณ์ขันเดียวคือชุดชั้นใน!

คงเห็นสายตามผม ช้ำแก้มสีเกือบ ๆ จะเป็นโอดวัลตินของเขาจึง
กลับแดงเรื่อ รีบก้มเก็บเสื่อกับกางเกงที่หล่นอยู่ข้าง ๆ งงเงินจนผมต้อง
ช่วยหยิบส่ง

“ขอบใจ”

เสียงพินลกกลายเป็นตึง ๆ ดุ ๆ แบบทุกทีที่พุดกับผม

“นี่พี่...” ผมลากเสียงยาว

จากท่าทางของเจ้าตัว ชวนให้ปะติดปะต่อว่า *นี่พินลวิ่งมาจาก--*

แหงนมองขึ้นไป--ต้นไม้ พินลขึ้นไปทำอะไรบนต้นไม้ เพ่งมอง
ผ่านไป ภาพจากหลังยอดไม้จึงชัดขึ้น

ผมอ้าปากค้าง “หอพักหญิง?!”

“เบา ๆ!” เจ้าตัวตะครุบปากผมด้วยมือใหญ่และแข็งแรง แล้วคง
กลัวว่าผมจะปากโป้งออกมาอีก จึงอ้อมมาข้างหลัง กลายเป็นว่าล็อก
ผมด้วยวงแขน แล้วค่อย ๆ ลากให้เดินถอยไปหลบหลังต้นไม้

“เดี๋ยวยามได้ยิน!”

เขาตัวสูงกว่าผมตั้งเกือบไม้บรรทัด เลยต้องก้มมาเพื่อกระซิบ
ข้างหู

คงเพราะระยะใกล้ขนาดนั้น เขาจึงได้ยินบางอย่าง แล้วรีบถอน
ตัวกลับไป “ใจเต้นขนาดนี้ เดียวก็หลุดออกมาหรอก”

ยิ่งที่พุดแหละ ผมจะยิ่งช็อกตาย

ไม่ให้ใจเต้นแรงได้ไง ก็เมื่อก้มันเหมือนผมติดอยู่ในอ้อมกอด
ของพินลเลย มือเขาปิดปาก ล็อกผมไว้กับตัว แผ่นหลังของผมถูกรั้ง
ไปชนอกเขา ออกที่เปลือยเปล่าจนสัมผัสสกล้ามเนื้อเป็นลูกเป็นลอนของ
เขาได้เลย *กรี๊ด*

พินลนะเป็นถึงเดือนคณะของเรา ถ้าบอกว่าเดือนคณะพาณิชย
คุณอาจจะคิดถึงผู้ชายผิวขาวใสท่าทางเนียบ ๆ เหมือนคุณชายไข่ม้อย--

ออด...ผิดจ้า! พี่แกตรงข้ามกับสเตอริโอไทม์นั่นทุกอย่าง แล้วการที่เขาเอาชนะทั้งที่ผิดสเปกได้ขนาดนั้น มันก็ย่อมการันตีว่าเขาจะมีดีโคตรๆ...

พีนลตัวสูงแล้วก็ขายาวมากกก สูงและขายาวยิ่งกว่าอ๊อฟที่กองที่สูงและขายาวอยู่แล้ว (แล้วผมจะลดตัวพีนลไปเทียบกะมันทำไมเนี่ย) เขาตัดผมทรงสกินเฮดเบอร์ 2 บางคนบอกว่าทรงนี้สั้นไป แต่เชื่อเหอะว่ามันทำอะไรเขาไม่ได้เลย นอกจากช่วยให้เห็นรูปกะโหลกทวยสวย แล้วก็แผลเป็นบางช่วงที่ทำให้ยิ่งหน่วงหัวใจ คิ้วของเขาค่อนข้างจาง เข้มเฉพาะหัวคิ้ว แต่พอจัดเข้ากับตาเป็นขีดและลูกตาเล็กๆ โหนกคิ้วกับสันจมูกสูงสวยทรงพระเจ้าประทานนั้น แถมผิวสีเข้มอีก มันได้ฟีล... ฟีลแบบ...*ว้ากกก* อยากจิกมันไปกัดร่องเท้าา

นอกจากหล่อแล้ว เขายังเรียนเก่งมาก ๆ (เป็นตัวแทนประกวดแผนธุรกิจ) แล้วก็เก่งกีฬา (เป็นตัวแทนร่วมทีมบาสมหา'ลัย) น่าจะมีเฉพาะชื่อเสียงเรื่องผู้หญิง แต่ไอ้ความไม่ตินี่มันกลายเป็นดีซะงั้น เพราะมันทำให้เขายังโคตรมีเสน่ห์เลย *อะฮึ๊ก*

“โทษที เมื่อกี้ไม่เห็น เห็นทั้งตัวลงมา” คนพูดรีบสวมเสื้อกับกางเกงนักศึกษาเล็ก ๆ แถวนี่มหา'ลัยปลูกต้นไม้ไว้เป็นสวนหย่อมระหว่างอาคารหอพัก ดอกไม้ที่บานช่วงค่ำส่งกลิ่นอบอวล ถึงกระนั้นยังไม่อาจกลบกลิ่นจากคนใกล้ตัว *เหงื่อ แล้วก็...*

“ตะ...ตก...ตกลงว่าพี่ขึ้นไป...?”

“เป็นเด็กเป็นเล็ก อย่าทะเล้ง” คนพูดใช้สายตาดู ๆ ปราม มือก่อดกระดุมเสื้อต่อไปลวก ๆ จนเหลือแต่ช่วงอกแหวกกว้าง แล้วเหมือนนึกขึ้นได้

“เจ็บมั๊ย” เสียงอ่อนลงนิดหน่อย

“ก็...ครับ” ผมคอย่น พยักพยิด

“โพล์เพล้มาเดินอะไรแถวนี้”

ถึงโพล์เพล้แต่ผมก็ยังเห็นกล้ามเนื้ออกพี่ชัดเจนะ *แหะ ๆ*

เหมือนรู้เท่าทันความคิดผม ที่นี้พินลเลยติดกระดุมถึงลูก
กระเดือก

อาศัยจังหวะที่เขาหันกลับไป ผมก็มหลังด้วยความรู้สึกยกอีก
ฝ้ายคงตั้งใจจะเดินไป แต่ไม่รู้รูปรอยตาเห็นหรือยังไง เลยชะงักนิด ๆ
แล้วหันกลับมาอีกที

“กินข้าวยัง”

ผมพยักหน้า

“ไว้เลี้ยงมือหนึ่ง”

ผมยิ้ม

“แลกกับห้ามไปปุดที่ไหน ไม่ใช่เพราะ...”

คำพูดค้างแค่นั้น พินลยื่นนิ้วเรียวยาวมาปิดคราบบางอย่างบน
ปลายจมูกผม แล้วก็หันเดินจากไป

-2-

พี (รหัส) ชายที่แสนดี

“เกลียดแกจริง ๆ!”

“เกลียดมึงฉิบหาย!”

“ปากกาหายไปไหนวะ”

“เกลียดเรื่องอะไรอะ” ผมถามทั้งที่หัวเราะเขิน

“ตอแหลมากอีตอก”

“อี้อ้อ!” ถ้วยฟูค้อนควักให้เพื่อนสาวสองของเรา

แต่เจ้าของชื่อไม่ได้สนใจ อ้อสะบัดปอยผมด้านหน้าที่ทำไฮไลต์สีทองไปข้างหลัง “บอกมานะ แกไปทำอะไรกันแน่ ฟีนลถึงต้องพาไปเลี้ยงข้าว!”

“พวกแกเห็นปากกาฉันมั้ยอะ” ซึ่งชี่ยังคงไม่สนใจใคร และก็ไม่มีใครสนใจเจ้าหล่อนด้วย สายตาด้วยฟูกับอ้อพุ่งตรงมาที่ผมเป็นตาเดียว

ไว้ จะให้ตอบได้ยังไงละ ก็ผมสัญญากับฟีนลไว้ดบดี นี่แค่ตั้งใจมาไม่เฉย ๆ ว่าได้ใกล้ชิดคนหล่อ ต่อให้ยังไม่รู้ว่าร้านที่เขาจะพาไปคือที่ไหนก็เหอะ

“ก็...” เพื่อหลบเกลื่อนสายตาเล็ก ๆ ของตัวเอง ผมแก้มัดคิบบ้วน

ออกมาเซ็ด “พอดีพี่รหัสเจอน้องรหัสแค้นนั่นเอง”

“อย่าให้รู้ล่ะว่าไปแอบเดินเจอสร้างสถานการณ์!”

“ไอ้ด้วย แก่เก็บปากกาฉันใส่กล่องตัวเองไปจริง ๆ ด้วย”

“โอ๊ย เพื่อนหยิบผิดนิดหยิบผิดหน่อย!”

รอให้ทั้งสามหันไปเถียงกันต่อ ผมก็ลอบถอนหายใจ

พวกนั้นคงไม่ตั้งใจสงสัยหรือกมั่ง ที่พูดก็เรื่องจริงนี่นา--หมายถึงจริงทั้งเรื่องทีพินลเป็นพี่รหัส แล้วเขาก็ใจดีมาก ๆ ด้วย

ช่วงแรกที่เข้ามาเป็นน้องใหม่ ทุกคนได้รับการรันสู่มไปอยู่โต๊ะกลุ่มต่าง ๆ แล้วระหว่างรอเปิดเทอม รุ่นพี่ก็นัดน้อง ๆ มาซ้อมร้องเพลงมหาวิทยาลัย เพราะช่วงต้นเทอมจะมีแข่งระหว่างโต๊ะต่าง ๆ

ผมยังจำวันแรกที่พินลปรากฏตัวหน้าโต๊ะกลุ่มของเราได้ เสียงร้องเพลงของน้อง ๆ ยืดลง บางคนถึงกับเพี้ยน หรือลืมนัดร้องไปเลย เพราะมัวอึ้งกับความหล่อของเขา (หนึ่งในนั้นคือด้วยฟู) พินลเคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ แต่ทุกท่วงท่าของเขาแคบไปติดโลโก้แบนด์แฟชั่นไฮเอนด์ได้หมดเลย ไม่ยิ้มบ่อย แต่ปล่อยมาทีคือโลกสว่าง หัวเราะก็แสนจะรื่นรมย์ จบวันนั้น ผู้ชายอย่างน้อยสองคนในโต๊ะเราค้นพบว่าที่จริงตัวเองเป็นสาว (ไม่รวมอ้อกับผมที่เป็นอยู่แล้ว)

เนื่องจากอยู่ที่มิชชีแกนซิตีพินลจึงไม่ได้มาซ้อมน้องร้องเพลงทุกวัน ผมกับเพื่อน ๆ ต้องคอยเหลียวลู่กัน หลายคนลงทุนสมัครเชียร์ลีดเดอร์เพราะอยากใกล้ชิดเขา คนที่แบกยังมีหวังต่อกับระบบพี่รหัสน้องรหัส หลายคนถึงกับชวนกันไปบนบานวัดแขก

‘เว่อร์มาก’ ซึ่งชีส์่ายหน้า ‘คุณนี่ใครเขายังจะอยากเรียกคนนั้นทีคนนี้น้องอีก ก็เพื่อนกันทั้งนั้น’

ด้วยฟู อ้อ และผม ได้แต่มองตากันเงิบ ๆ เพราะเราก็เพิ่งบนบานมาเหมือนกัน

ด้วยเหตุนั้น ในวันจับสลากสายรหัส ทุกคนจึงคอยลู่ให้คนก่อนหน้าป่าวพินลไปที่ละราย

‘ยังไงก็ต้องเป็นฉัน!’ อ้อชูคอตรงที่นั่งติดกับผม
ด้วยพู่ซึ่งอยู่ถัดไปลุกขึ้นเพราะถึงคิวตัวเอง ‘ฝันไปก่อนยะ!’
เพื่อความรวดเร็ว พีๆ เกณฑ์พวกเราเข้าแถวติดๆ กันไป ใน
จังหวะที่ทั้งอ้อและอ้วยพู่ชูสลากแล้วปรากฏว่าบี๊ว มีผมที่ล้วงล่งล่อง
จึงยิ่งสั้น

ตอนนี้คนจับสลากไปครั้งหนึ่ง แสดงว่าตัดคู่แข่งไปแล้วห้าสิบ
เปอร์เซ็นต์...

ปากขมุขมิบท่องมนต์ หยิบได้ชิ้นที่หนึ่ง *ไม่เอา สัมผัสไม่ดี* ชิ้น
ที่สอง *นี่ใครดันขยำ ทำทางจะไม่โอ* ในที่สุดเลือกชิ้นที่สามติดมือมา
แล้วถอยหลังให้ชิงชี้อับต่อ

‘น้องเม่า ขอดูสลากด้วยจ้า’

ผมค่อยๆ ยื่นสลากให้พีสั้น (ย่อมาจากสันหนาการ) ทั้งที่มีมือยัง
กำแน่น หน้านั้นพยายามดึงออกไป แต่ผมไม่ปล่อยง่ายๆ เพราะท่อง
มนต์ยังไม่จบบท

ในที่สุด...

‘อนล!’

เสียงประกาศหยุดทุกการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะผมเอง ตาถลน
หัวใจที่กระต๊อบออกอยู่แทบจะหยุดเต้น

แต่ไหนมาผมไม่เคยมีดวงเรื่องเสียงไซค์ จับกาซาปองก็รอบยัง
ได้แต่ตัวซ้าๆ ง่อยๆ ไม่คิดเลย ไม่คิดเลยว่า--

‘ส่วนของเม่า--’ พีสั้นคนที่ดึงสลากไปจากมือผมเริ่มประกาศ
อ้าว

ปรากฏว่าทุกสายตาของรุ่นน้องจ้องไปยังชิงชี้อับซึ่งผู้อยู่คิวหลัง
ผม แต่จับเสริจก่อนและประกาศก่อน สลากของเจ้าหล่อนยับย่น แสดง
ว่าน่าจะเป็นใบที่โดนใครขยำไปแต่แรก!

เสียงอ้อลอยแว่วมา ‘อีชี! เม่าที่คนนั่นคนนี่ แอบไปบนที่ไหน
ไม่ชวนกู!’

‘แต่เขา...เขาก็สมกันนะ’ ถ้วยฟูสะอีกเหมือนจะสะอื้น แต่ที่จริง น่าจะเพราะเปลวกลิ่นลูกอมติดคอ ‘ดูดี ฟีนลก็หล่อ ชิงชี่ก็สวย’

มันก็...จริงแหละ ชิงชี่หุ่นเพรียวสูงสวย เป็นหมวยตาโต ผมยาว ตัดเป็นคลื่นทำสีน้ำตาลทอง รูปลักษณ์เหมาะแก่การร้องแจ๊ส แต่การ เป็นสาวเซอร์ยิ้งทำให้เธอเก๋เร็ด เสียแต่ติดจะแข็ง ๆ ขวานผ่าซาก บางที ก็หน้านิ่งจนหลายคนไม่กล้าเข้าใกล้

‘ไอ้ชี่มันสวย’ แม้แต่อ้อก็ยังต้องยอมรับ ถึงกระนั้น-- ‘แล้วกูไม่สวยตรงไหน’

‘หลายตรง’

‘อ้อด้วย!’

ก่อนศึกจะลูกกลม เสียงพีสันข้างผมก็ประกาศต่อหลังจากคลี สลาก ‘ของเม่าคือพีโมริปีสูงน้ำ พอดีว่าสายนี้ปีสองกับปีสามชีวไปแล้ว เดียวพีโมริกำลังมา--’

‘ขอโทษนะ’ เสียงแทรกของชิงชี่ทำเอาทุกอย่างสะดุดกึก คน แทรกหันมองฟีนลที่กำลังจะเดินมารับน้องรหัส รายนั้นพลอยหยุดเท้า ผมก็ด้วย

ชิงชี่กวาดตามองทุกคนด้วยสายตาเดียวกันไม่ว่ากับรุ่นพีหรือ เพื่อน

‘คือเราแค่ออกมาตามธรรมเนียม แต่จริงๆ เราไม่เห็นด้วยกับ สิ่งนี้อะ’

‘สิ่งนี้?’

มีแต่คนง

‘ก็คือ มีรุ่นพีรุ่นน้อง ต้องรับน้องใหม่ ต้องมีน้องรหัส ต้องหัด ร้องเพลงสืบทอดมรดกมหา’ลัย มันดูไร้สาระออก’

‘ชี่...’ ถึงจะเพ็งผิดหวังมาหยก ๆ แต่ผมก็ยังมีสติพอจะห่วงเพื่อน แต่ชิงชี่พยักหน้าให้เป็นเชิงว่าไม่เป็นไร หันไปพูดต่อ

‘เราไม่ได้ว่ามันผิดที่ใครจะทำอย่างนั้น แต่เราแค่ไม่เห็นด้วย’

ที่มาพร้อมกิจกรรมทุกวันก็เพราะอยากลองให้รู้ก่อนว่ามันจำเป็นจริง ๆ มั้ย หรือคนที่เราต้องเรียกว่าพี่ ที่แท้แก่กว่าเราขนาดไหน

‘แต่ตอนนี้เรารู้แล้วว่ามันไม่เห็นจำเป็นเลย ทุกคนอายุเท่า ๆ กัน ที่สำคัญคือมีศักดิ์เท่ากัน ไม่เห็นจำเป็นจะต้องมาตั้งตัวเป็นพี่เป็นน้องอะไรกันเลย ไม่ต้องมานั่งร้องเพลงที่ไม่ได้อยากจะร้องเพียงเพื่อให้ได้ทำความรู้จักกันด้วยซ้ำ แถมไ้การสืบทอดสายสัมพันธ์มหา’ลัย สายโต๊ะ หรือสายรหัส มันก็ดูเป็นสารตั้งต้นของการใช้เส้นสายยังไงไม่รู้สรุปว่าเราขอบายนะ ในสายตาเรา ทุกคนเป็นเพื่อนเหมือน ๆ กันหมดเลยอะ’

คนพูดก้าวผละจากกลุ่มไปเฉย ๆ ทิ้งไว้แต่รุ่นพี่ที่อ้าปากค้าง รุ่นเดียวกันที่มองตากันอย่างงงอึ้ง

‘เอ่อ’ พี่สันของผมหกมือเกาหัว ‘อะไรของเขาอะ มีใครอยากจะเป็น ‘แค่เพื่อน’ กันอีกปะ’

น้องบางส่วนหัวเราะมุกแห้ง ๆ นั้น ทุกคนหันมองกัน แต่ไม่มีใครลุก

‘ไม่เป็นไร’ พี่สันอีกคนโบกมือไปมา ใช้น้ำเสียงอย่างจะกู่สถานการณ์ พยักหน้าให้ผมกลับไปนั่งที่ก่อน ‘ยังงั้นมหา’ลัยเราก็ส่งเสริมประชาธิปไตย ทุกคนมีสิทธิ์ออกความเห็นแล้วก็เลือกตามใจตัวเองได้อยู่แล้ว งั้นเพื่อไม่ให้เสียเวลา คนถัดไปเลยดีกว่า--’

‘เดี๋ยวก’ คราวนี้เป็นเสียงพินล

ทุกคนหยุดกึกอีกครั้ง บางรายตกใจว่าพินลจะประกาศเรื่องใหญ่อะไรอีก

แต่เปล่า

เมื่อหันหา ปรากฏว่าเขาพูดกับผมแค่คนเดียว

‘ไหน ๆ เราก็ไม่มีน้อง ส่วนไ้ฉันนี่มันขาดพี่ไปตั้งสองคน ให้มาอยู่สายเราแทนก็ได้’

เสียงจ๊อกแจ้กเอ็ดอึ้งขึ้นทันที เห็นได้ชัดว่านี่กลายเป็นเรื่องใหญ่

กว่าเรื่องเมื่อกี้ซะอีก

‘พี่นลคะ พี่รหัสหนูจะลาออกแล้วค่ะ!’ อ้อยกมือ
พี่เจ้าหล่อนเขกหัว ‘อึ๊บ้า ญยังอยู่!’

หลายคนหัวเราะ แต่หลายคนก็ยังตกตะลึงกับสัมผัสยุกยิกที่หล่น
ลงตักผม

พี่นลเลิกคิ้ว แต่เพราะสายตาของผมหรือไงไม่รู้ จู้ๆ เขาเลยดู
เก๋กึ่งขึ้นมา เหมือนว่ามีแขนกับขาออกออกมาอีกสิบ

แต่ถึงจะเก๋กึ่ง หรือติดจะเขิน เขาก็ยังดูดี ตอนนั้นเองผมเริ่มรู้สึก
เห็นด้วยกับที่ถ้วยฟูบอก เขาก็สมกันนะ

นอกจากหน้าตาดี ทั้งซิงซี้กับพี่นลยังดูเป็นคนแข็งๆ พุดอะไรที่
โพล่งๆ หน้าตาไม่ค่อยแสดงอารมณ์

‘วะ...ว่าไง’ คงเพราะถูกปล่อยให้คอยนาน เสียงพี่นลจึงดูขึ้น
ให้ตาย เป็นผู้ชายแข็งๆ ดูๆ ที่โคตรหล่อ!

วินาทีนั้นผมโคตรเก็ต แฮร์รี่ พอตเตอร์ หลังจากหมวกคัดสรร
ประกาศให้เข้าบ้านกริฟฟินดอร์ หัวใจเต้นระทึกจนเหมือนจะหน้ามืด
ลงไปเฉยๆ มีอข้างหนึ่งปัดฐานแว่น อีกข้างดึงยาตมขึ้นมาสูดพืดใหญ่
ก้าวลอยๆ ตรงไปหาเขาเหมือนกำลังฝัน ปากไม่พุด เพราะที่
พุดอยู่ในใจซ้ำๆ เป็นร้อยเป็นล้านคำนั่นคือ...

แต่...ครับ!

**“ทำเป็นป่า เงินที่จะเอามาเลี้ยงน้องรหัสก็ได้หาเอง ยัง
ต้องแบมือขอพ่อแม่อยู่เหมือนกันไม่ใช่เหรอ”** ซิงซี้บนระหว่งที่เราก้าว
ออกจากห้องเรียนคลาสบาย

หลังจากเหตุการณ์น้องใหม่ปลดแอก ปรากฏว่าซิงซี้ยังเป็น
เพื่อนซี้ในกลุ่มเราเหมือนเดิม เพียงแต่ปฏิเสธการเข้าซ้อมร้องเพลง
และร่วมกิจกรรมที่เจ้าตัวเห็นว่าไม่จำเป็น ปฏิเสธกระทั่งคำชวนเป็น
เชียร์ลีดเดอร์ ไปๆ มาๆ เพื่อนบางคนในโต๊ะเลยเริ่มกระซิบกระซาบ

‘รู้จ้ขอใช้สิทธิ์วอล์กเอาต์มั่งก็ดี’ ถ้วยฟูบ่นกลัวว่าตัวเอง ผม และอ้อ จะ ถูกจับตาที่มาสันทสนมกับเพื่อนหัวขบถ

สารภาพตามตรงว่าผมคิดอะไรไม่ทันคนอื่น รู้แต่ว่ายังงิงซิงซี้ก็เป็นเพื่อน ถึงจะมีความคิดและคำพูดพิกล ๆ ก็ยังเป็นเพื่อน (ทำยังกับว่าถ้วยฟูกับอ้อไม่พิกล) ที่ผ่านมาผมมักจะเป็นคนคอยส่งข่าวให้ซิงซี้เสมอ เพราะการไม่เข้ากลุ่ม บางครั้งก็ทำให้เธอพลาด และอาจต้องใช้ชีวิตยากกว่าที่ควร ลงท้ายถ้วยฟูเลยให้นิยามผมว่า ‘ผู้รักษาผลประโยชน์ของอ้อซี้’

“เราไม่คิดอย่างนั้นหรอกซี้” ผมขยับแว่นกลมที่ขอบร่วงลงเกาะปลายจมูก บางทีอาจเพราะมันหนาเลยหนักไป “ฟินลเขามีน้ำใจมากนะ รับเราเป็นน้องทั้งที่ไม่ต้องทำอย่างนี้ก็ได้”

“แหม สำคัญตัว!” อ้อลงเสียง

ซิงซี้ไม่ฟังทางนั้น บอกผม “ก็เขากลัวเสียหน้าที่เราไม่รับเขาเป็นพี่รหัสไง”

“นี่ก็สำคัญอีกตัว!”

“ก็มีแกแหละไม่สำคัญ” ถ้วยฟูได้โอกาสตำแล้วหัวเราะว่า

“ซิงซี้” ผมยังเกาะอยู่หัวข้อเดิม--ไม่ได้หรอก ต่อให้จะอดตีหรือเข้าใจผิด ก็ไม่ควรมีใครสรุปว่าฟินลไม่ได้ดีจากเนื้อแท้ “ฟินลไม่ได้กลัวเสียหน้านะ เขาดูแลเราดีจริงๆ ที่ผ่านมาขนาดเขายุ่งซ้อมลิดกับเรื่องนี้นั้น ไม่มีเวลาพาไปกินข้าว เขายังส่งขนมมาให้บ่อยๆ เลย”

ถึงมันจะเป็นพวกขนมผักๆ อย่างซาโมซ่าไส้ผัก เปาะเปี๊ยะไส้ผัก ฯลฯ ที่ผมไม่ชอบกินก็เหอะ แต่ผมก็ถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึกเสมอแล้วก็จะลืกันได้เสมอว่าฟินลเป็นห่วงสุขภาพผมยิ่งกว่าอะไร

คือ...ก็พอจะรู้แหละว่าตัวเองฝันกลางวันผสมๆ ด้วย แต่ยังไงก็ไม่เชื่อหรอก ว่าการที่ฟินลโดดมารับผมเป็นน้องรหัสอย่างทันทีทันใดในใจเขาจะไม่ได้คิดอะไรเลย!

ก่อนหน้านั้น ตอนที่นั่งซ้อมร้องเพลงอยู่ในกลุ่มเพื่อนใหม่หลาย

สิบคน--หลายสิบคนที่ล้วนจ้องมองไปที่ฟินล! ผมก็พยายามทำทุกอย่างให้ตัวเองน่ารักโดดเด่นขึ้นมา ทั้งร้องไห้เพราะที่สุด นั่งยึดตัวให้หัวลอยสูงที่สุด บางทีก็แก้งกมือขอไปเข้าห้องน้ำแล้วเดินเฉียว ๆ ไปตรงหน้าเขาด้วย ยิ่งไงฟินลก็ต้องเคยสะดุดตามบ้าง เขาอาจจะรู้สึกแบบที่พ่อแม่กับพี่หมากบอกก็ได้ว่า 'น้องเมาน่ารักดีแฮะ' คริ

ผมพยายามนึกถึงช่วงเวลาก่อนที่ตัวเองจะจับสลากพีรหัท เหมือนจะมีแวบ ๆ หนึ่งที่ฟินลเดินเข้าไปใกล้โต๊ะสลากนั้น เขาอาจแอบขำๆ ที่ตัวเองทิ้งลงไปเพื่อให้ผมความเจอง่าย ๆ ดันเป็นผมเองที่โง่ แต่นั่นแหละ พอสบโอกาส ฟินลก็ไม่รีรอที่จะคว้าสิทธิ์ในการได้ใกล้ชิดและดูแลผมอย่างดีที่สุด ๆ

เชื่อได้เลยว่าลึก ๆ ฟินลก็ต้องเสียดาย--น่าจะเสียใจเลยมากกว่า--ที่ไม่ค่อยมีเวลาได้มาเจอหรือเลี้ยงข้าวผมสองต่อสองเหมือนสายรหัสอื่นเขา ครั้งแรกๆ ไปกินกัน--หมายถึงไปกินเลี้ยงสายรหัสกัน เขาก็ดันปฏิเสธเพื่อน ๆ ไม่ได้ ต้องโดนลากไปกินรวม ๆ กันในร้านเดียว

ผมไม่ได้ละเมอเพื่อออกไปโดยไม่มีหลักฐานหรือกนะ เพราะหลังจากได้เป็นสายรหัสและไปกิน (ข้าว) หมูกันนะ มันยังมีเรื่องสำคัญมาก ๆ อีกเรื่อง

4 JUN AT 13:27

Anol เม่า ตกลงได้ห้อยยัง

4 JUN AT 13:37

Kaomao ขอขอบคุณคิปปินล 🥰🥰

Kaomao ขอโทษที่ตบซ้ำครี๊บ

พอดีเ้าเม่าทำโทรศัพท์หล่นพีร์ไปรอบนี้
แล้วเม่าก็กลัวว่าต้นซ้อมร้องเพลงมันจะหล่นนีก
เลยเก็บไว้ในกะเป๊าะ

มันปิดเสียงด้วยก็เลยไม่ได้ยิน
 Kaomao คือจริง ๆ ดันกดปิดเสียงแล้วก็ไม่สั่นก้วย
 เพราะถ้าสั่นมันก็จะยังได้ยินนิด ๆ ใช่มั้ยครับ นรีไม่ได้ยินเลย
 Kaomao แลวพอมาเป็ใจ มือเม่าก็มัน ๆ พอดีเพราะเพิ่งกินขนมมา
 ก็เลยต้องไปล้างมือก่อนครับ
 แต่ห้องน้ำชั้นล่างมันไม่มีสจู่ก็เลยต้องขึ้นไปชั้นบน
 Kaomao แล้วลิปต์มันก็เรียนไม่มาะที่ครับ เลยตั้งชั้นบนได
 Kaomao ส่วนเรื่องหอยังไม่ชัวร์ครับ
 Kaomao อู๊บริบตอบพิมพ์ผิดเต็มเลย 🙄🙄🙄🙄🙄
 Anol รุมเมตพีมันจะออกไปเข้าคอนโดกะเมียวะ

4 JUN AT 13:45

Kaomao อ้อ ไม่ดีเยจริง ๆ ครับพี่ เพิ่งจะอยู่ในวันเรียนแท้ ๆ เลย
 เดียวถ้าห้องขึ้นมาจากทำงเนอะ
 Anol เมียมันเป็นผู้ชาย
 Kaomao 🙄🙄🙄🙄🙄
 Kaomao อู๊ย ขอโทษครับ มือเม่ามันไปโดน
 Kaomao เมื่อกี้ล้างมือแล้วมันไม่แห้งแ่น ๆ เลย
 พอมินี้แล้วมันชอบกดยา
 Anol แล้วตกลงจะมาอยู่ด้วยกันปะละ
 Kaomao 🙄🙄🙄🙄🙄
 Kaomao ฮือ มือเม่ามันไปโดนอีกแล้ว ขอโทษครับ
 Kaomao พี่นชสนเม่าจริง ๆ เหรอ
 Anol จริงดิ

4 JUN AT 20:16

Kaomao ขอโทษครับพี่นล พอดีเม่าทำมือถือหล่อยหน้าจอละเลยแจกอะ

เม่าพยายามจะตอบพี แล้วมันก็กดไม่ได้

Kaomao *หน้าจอ

Kaomao เม่าจะยืมโทรศัพท์เพื่อนตอบไปแล้ว

แต่โดนเรียกไปเข้ากลุ่มซ้อมร้องเพลงต่อพี

พอเลิกบู๊บ ทุกคนก็รีบกลับเพราะฝนตก

นี่เม่ายังไม่ได้เอาโทรศัพท์ไปซ้อมเลยคับ รบกลับมาบ้านก่อน

แต่เรดติดมากกว่าจะถึงบ้าน

Kaomao พอถึงบ้าน แม่เรียกน้าข้าว

แต่เม่าก็รีบมาเปิดคอมตอบพีก่อนเลยอะครับ แม่ว่าเลยย

Kaomao ไม่ได้ว่าเพราะพีนะ คือแม่ว่าเม่านั่นแหละ

Kaomao เออ เม่าก็ไม่ได้ว่าพีกัวยนะ

4 JUN AT 20:22

Kaomao เม่าขอโทษจริงๆ นะพี 🙏🙏🙏🙏🙏🙏

4 JUN AT 20:35

Kaomao เออ เม่าเพิ่งนึกได้ว่าลืมตอบพี เม่าตอบเคนะครับ

Kaomao เม่าดีใจมากที่พีชวนเป็นรุ่มเมต

แล้วก็ใจที่ได้เป็นน้องรหัสพีด้วยครับ

Kaomao



4 JUN AT 21:18

Anol แฮ้ย ออย่าซีเรียส

Anol ตกลงพีไม่อยู่หอละวะ

บ้านใหม่จะเสร็จพอดี มันไม่ไกลมอ

Kaomao ออ

Kaomao ,yhow.jgx

Kaomao Zf





Kaomao โทษครับ จั๊นไม่เป็นใครรับพี เตี่ยวเม่าลองการรุ่มเมตดู

Anol 

Anol หาไม่ได้บอก

Kaomao ขอขอบคุณครับพี่   

4 JUN AT 22:43

Kaomao อ้อย ขออดโทษรับ ลืมแสดงความยินดี
ดีใจกับรูทเมตพี่ด้วยนะครับพี่
Kaomao    

นับจากวันนั้น ผมก็นั่งน้ำตาตกในสลับกับอ้อมแบบมีผีเสื้อ
บินอยู่ในห้อง มันจะดีแค่ไหนนะถ้าได้เป็นรูทเมตกับฟินล ฟินลที่ถึงจะ
นิ่ง ๆ และเหมือนจะดูทุกทีที่คุยกะผม แต่ก็แซ่บสุดในสามโลก แถมเขา
ยังเป็นคนออกปากชวนผมเองเลยด้วยอ่า!

จินตนาการถึงวันที่ฟินลกลับเข้าห้องมาค่า ๆ กำลังหิวและ
เหนื่อย แล้วผมก็เดินนำอาหารควนขุยมาให้ เขาจะตาลุกวาวแล้วเข้า
มาหอมแก้มผมแทนคำขอใจ (โอเค ถึงตอนนี้ผมจะยังทำอาหารไม่
เป็น แต่คนเราย่อมฝึกกันได้ ก่อนอื่นผมจะนัดหมอสะกดจิตอาการ
กลัวน้ำมันกระเด็นก่อน)

แล้วถ้าวันไหนผมป่วย ฟินลก็จะป็นข้ามเตียงมา ยกหลังมืออ้ง
หน้าผาก พอเห็นว่าร้อนผิดปกติเขาก็จะไม่สบายใจ รีบเอาคูลพีเวอร์
มาประคบให้ แล้วก็...แล้วก็อาจจะช่วยถอดเสื้อเช็ดตัวให้ผมด้วย (โอเค
เดี๋ยวผมจะรีบลดน้ำหนักและฟิตหุ่น)

ส่วนถ้าวันไหนฟินลเมากลับมา เขาก็อาจจะ...อาจจะ...

อ้อย

แค่สามชิ้นนี้ พอคิดได้ว่าตัวเองพลาดมันไปก็อยากจะเอาหัว
โขกกำแพง ถ้าเพียงแต่ผมไม่ตื่นเต้นจนมือไม้สั่นทำโทรศัพท์มือถือหล่น
วันนั้น เราอาจได้อยู่ร่วมห้องกันไปแล้ว

คิดถึงเรื่องนี้ที่ไรก็อารมณ์ไม่ดี แล้วอารมณ์ไม่ดีก็ยิ่งบูดเพราะ

คำพูดซึ่งชี

“ที่อนลให้ของกินอะ มันก็เหมือนโปรยทานสร้างบารมี เห็นปะ
แค่นี้เขาก็ได้ความจงรักภักดีจากแก่ง่าย ๆ ทั้งที่ไม่เคยพยายามจะทำได้
อย่างพี่รหัสคนอื่นด้วยซ้ำ”

“มะ...ไม่จริง พี่นลไม่ใช่คนแบบนั้น”

“รู้ได้ไง”

“ก็...ประกวดเดือนเขาก็วัดกันที่นิสัยใจคอด้วย”

“โอยม่า เขาเฟคได้ทั้งนั้นแหละ อีกอย่าง...พวกประกวดดาว
เดือนก็วัดความสวยแค่ภายนอกปะ โลกเขาไปถึงไหน มันควรจะยกเลิก
ไปให้หมดได้ตั้งนานแล้ว”

“อย่าให้เห็นว่าแอบไปประกวดนะมึง” อ้อชูฟ่อ

ผมสลดตายตามเจ้าจุก “มีเวทีอะดีแล้วนะ ไม่งั้นก็คงมีไม่กี่คนเอง
อะดิ ที่จะได้รู้ว่าพี่นลงานดีมาก ๆ--”

“อะแหม่ม!”

ไม่ใช่แค่เสียงแทรกที่ทำให้ผมสะดุดก็ก แต่เพราะภาพคน
กระแอมที่ไพล่มายืนอยู่ข้าง ๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้

“พะ...พี่นล!”

“พี่นลสวัสดิ์คะ” ถ้วยฟูรีบยกมือไหว้ ทำเอาผมกับอ้อแยกตาม
แทบไม่ทัน

“ไม่ต้องไหว้ก็ได้ เดี่ยวชิมันปน”

รุ่นที่สุดหล่อพยักหน้าไปทางเพื่อนหัวแข็งของผม ผิวคล้ำแต่
หน้าใส มีสิวประปราย แต่มันช่วยให้เขาไม่ดูเจ้าสำอางอย่างอีพีก็อง
ตอนนี้แก้มคล้ำดูแดงเรื่ออีกแล้ว ไปออกกำลังกายมาหรือเปล่านะ

“รู้ดี” ซึ่งชีทำหน้าที่แข็ง

คนส่วนใหญ่มักจะคิดว่า หลังจากเหตุการณ์ปฏิเสธการเป็นน้อง
รหัส ซึ่งชีกับพี่นลคงมองหน้ากันไม่ติดอีกเลย แต่ความจริงกลับตรงกัน
ข้าม พี่นลชอบล้อเพื่อนผม ทั้งที่ปกติเขาไม่เคยทำแบบนี้กับใคร ส่วน

ชิงซีทำหน้าที่เปื้อน ๆ เช็ง ๆ ไปตามอรรถาศัยของเจ้าหล่อน
 คนหล่อหันมาหาผม พอฟังความสนใจมาที่ผมก็หน้าดูดุทันที
 “ตามสัญญา เลือกได้ยังว่าวันนี้จะกินไร”
 “กินฟัได้มั้ยคะ”
 “อ้ออ้อ!”
 ถ้วยฟูลงเสียงหนัก ทั้งที่ผมรู้ว่าเจ้าหล่อนและตัวผมเองด้วยก็
 คิดอย่างนั้น

ทั้งที่เพิ่งจะย่างเข้าฤดูร้อน แต่ฝนกลับตกตั้งแต่เมื่อคืน นำ
 จะขาดเม็ดไปช่วงเช้ามืด แต่ฟ้าก็ยังครึ้มและส่งเสียงครืน ๆ ตลอดเวลา
 แต่ถึงอย่างไร สภาพฟ้าฝนก็ไม่ส่งผลต่อความมโน
 ลิบห่านาที่แล้วที่ผมยังนั่งสูดยาดม พลังยัมน้อยยั้มใหญ่ให้
 กล่องข้าวมันไก่หนังล้วนและน้ำซุบในถุง
 ผ่านมาหนึ่งคืน มันหายร้อนและไม่ได้ส่งกลิ่นหอมละมุนออก
 มาแล้ว ถึงอย่างนั้นก็ยังให้ความรู้สึกอบอุ่น แม้จะอบอุ่นน้อยกว่าตอนที่
 ที่พื้นลวงแขนพาดไหล่ผมก็ตาม ฮือ...

“เป็นบ้าเหอ” เสียงหัว ๆ ดังมาจากอีกฝั่งหนึ่งของห้อง
 ตัดอารมณ์หมดเลย!

ผมมุ่นคิ้วให้รุ่มเมตปากเสีย มันหันมาจากเก้าอี้ทำงานของตัวเอง
 เอง บนโต๊ะนั้นเปิดคอมพิวเตอร์ทำงาน *ทำไมไม่หันไปสนใจงานตัวเองล่ะวะ!*
 เวลาอยู่ในห้องกันสองคน อีที่ก่องชอบถอดเสื้อเหลืองแต่บ็อก-
 เซอร์ ไร้ความเป็นผู้ดีแบบที่มันชอบแสดงต่อหน้าคนอื่น ยิ่งวันศุกร์นี้
 อาจารย์ของมันแคนเซลคลาส ว่างทั้งวัน จากบ็อกเซอร์ก็แทบจะแก้ผ้า
 พอผมเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนฟังแล้วไม่มีใครเชื่อ ครั้งหนึ่งเลยต้อง
 แอบถ่ายคลิปจะเอาไปให้ดู ปรากฏว่าถูกคนโดนถ่ายจับได้ มันแกล้ง
 โดดมานอนทับผมแทบตาย เห็นผมม ๆ อย่างนั้นดันหนักเป็นบ้า ที่เลว
 สุดคือ มันแย้งโทรศัพท์ผมไปเปิดดูหมดเลย หว่าผมแอบถ่ายมันไว้

เยอะ ทั้งที่จริงมีแค่คลิปเดียวนั้นแหละ พอเจอว่ามีแต่รูปพื้นลที่โหลดมาจากโซเชียลมีเดีย มันก็ทำหน้าที่เป็นตุ๊ด รีบเก็บถ่ายรูปถ่ายคลิปตัวเองยัดเยียดใส่เครื่องผมเต็มไปหมด บอกว่า ‘เอาไปให้เพื่อนแกช่วยตัดสินชะ ฉันทกับพีรหัสแก ใครเจ็งกว่ากัน!’

เฮอะ! ผมไม่เียงเอาไปโชว์หรอก เรื่องอะไรจะต้องไปลดพินลมาเทียบกับคนอื่นอย่างนี้ แต่พอวันต่อมาไม่ได้คำตอบ มันก็วิ่งไล่ทับผมอีกแย่งโทรศัพท์ไปส่งรูปเข้าแชตกลุ่มเพื่อนสนิทด้วย

‘ถ่ายพีก่องคนหล่อมาได้ พวกแกว่าเทียบกะพินลใครหล่อกว่าวะ’

ผมอยากจะกรีด ตีที่เพื่อนรู้ทันว่าพิมพ์อย่างนั้นไม่ใช่ผมตัวจริงแน่ ๆ

‘พีก่องคนหล่อ ยังเห็นไม่ชัดเลย ขออีกรูปเด็ด ๆ เถอะค่า’ อ้อพิมพ์ตอบกลับมาคนแรก

‘อย่าว่าอย่างงั้นอย่างงี้เลย’ ถ้วยฟูเป็นคนต่อมา ‘ขอซุ่มแนวกล้ำบนท้องแบน ๆ กับนมชมพูนะพินะ’

ชิงชีส่งอีโมจิหน้าน้ำลายไหล (ขนาดชิงชี!)

คือ...จะว่าไปอីพีก่องก็หล่อแหละ แต่ผมดูยังไงก็ไม่ขึ้น จะคิดเอาไปจิ้นอย่างทีพวกเพื่อนมันล้อกันยังไม่ไหวเลย เรารู้จักกันมานานได้ฟุ้งทุกซด ความต่ำตมของมันผมเห็นหมดแล้ว--เห็นมากกว่าทุกคนเพราะมันชอบเลวใส่ผมตลอด ไม่รู้จะถือเป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่รู้มาก่อนแบบนี้ เพราะถ้าไม่ ผมอาจโน้มน้าวใจให้เก็บมันมาฝืนหวานได้บ้าง แต่แล้วก็จะกลายเป็นฝันร้ายในที่สุดแหละ

ช่วงปีก่อนที่น้ำท่วมใหญ่ มันแจ๋นไปเป็นอาสาสมัครของศูนย์พักพิงที่มหา’ลัยจัดขึ้นเหมือนกัน คงได้ยินตอนที่ผมอ่อนขอพ่อแม่อยากไปช่วยงานเขาบ้าง

เปล่า ไม่ใช่เพราะมันมีน้ำใจ แต่เพราะข้ออ้างของผมตอนนั้นคือ ‘ไม่มีอันตรายหรือครบ เพื่อนบางคนก็ไป พินลพีรหัสเมาก็ไป คน

ชมเขากันใหญ่เลย'

กรีด นิ่ง เพิ่งนึกออก จริง ๆ เอาอันนี้ไปเถียงชิงซีก็ได้ ฟีนลเป็นคนดีจริง ๆ เห็นมัย ผมเบือนิสัยหัวช้า กว่าจะนึกคำเถียงได้ก็สายไปแล้ว... ฮือ...

เสียงฟ้าร้องครืน ๆ ดังขึ้นกว่าเก่า อีพีที่กองก็ยังหาเรื่องต่อ “ถ้าใจดีนัก ทำไมพี่รหัสแกไม่พาไปกินดี ๆ ละ ซ้อข้าวกล่องให้เนี่ยนะ”

“อย่ามาว่าฟีนล!” ผมตาเขียวใสยิ่งขึ้น

อีนี่มันรู้จักฟีนลของผมเหมือนกัน ทั้งคู่เคยเป็นตัวแทนคณะของตัวเองขึ้นประกวดเดือนมหาวิทยาลัยประจำปีกันเมื่อสองปีก่อน ได้ทำกิจกรรมร่วมกันพักหนึ่งก่อนจะแยกไปทั้งคู่ แต่เป็นไปได้อันถึงจะแยก ยังมีคนบ่นเสียดาฟีนลมากกว่า (ผมละหนึ่ง!) อีพีที่กองก็เลยแอบอิจฉาเขาอยู่ลึก ๆ เลยชอบหาเรื่องเอาชนะเขาตลอด

“หรือแคะหนังยางไม่ออกอีก” มันจี้ใจผม เพราะผมเป็นพวกไร้สกีลแคะถุงแกง “ดูละสมเพช เก็บข้าวมาตั้งแต่เมื่อคืนจนจะเนาอยู่แล้ว”

“เฮ้ย!” ผมร้อง แหงนหน้าแล้วยื้อยุดถุงข้าวที่อีพีตัวแสบเดินมาฉกไป

“ทิ้งไปไป เดี่ยวพาไปกินของดีแถวนี้ มีเรียนคาบบ่ายไม่ใช่เหรอ”
 “ไม่ต้องยุ่ง!” ในที่สุดผมก็แย่งคืนมาได้ “ไม่รู้จริงก็ไม่ต้องพูด ตอนแรกฟีนลเขาก็จะพาไปกินที่ร้านดี ๆ แต่พอดีเขามีธุระ”

“ธุระอะไร”

“มีคนโทร. มาตามเอกสารเขาเรื่องจะไปแลกเปลี่ยน”

“แลกเปลี่ยนอะไร”

โง่ชะมัด “ของสายบริหาร แลกเปลี่ยนที่เยอรมันเทอมหน้า”

“ไม่ใช่ว่าแอบทิ้งน้องไปดูฮังเกอร์เกมส์กะสาว เมื่อวานเข้าโรงเรียนแรกไม่ใช่เหรอ”

“เขาไม่ใช่คนแบบนั้น” ต่อให้ฮังเกอร์เกมส์จะดัง และใคร ๆ ก็

อยากดูก็เหอะ

ไม่ทันได้คุยอะไรต่อ โทรศัพท์ผมก็สั้น *มีคนใช้สไกป์วิดีโอคอลมา*
พลิกดูหน้าจอ อารมณ์บูดเพราะรูมเมตหายเป็นปลิดทิ้งเมื่อพบว่า
ว่าได้สัญลักษณ์สัญญาณต่างๆ ใต้ตัวเลข 75% ของแบตเตอรี่ และ
เวลา 10:12...

หน้าจอแสดงชื่อ *พีนล!*

ถึงจะเป็นรหัสสีของรหัส แต่ผมกับพีนลติดต่อกันไม่บ่อย คน
ฮอตอย่างเขามีกิจกรรมรุ่มแน่น ผมอาศัยเซตหาเวลาที่มีเรื่องจำเป็น
จริงๆ และตื่นตื่นจนหลุดเตื่อๆ ต่ำๆ ใส่ทุกที

เนีย แค่เห็นชื่อเขา หัวใจผมก็เริ่มกระตุ้งออกแรงขึ้นแล้ว

“ใครโทร. มา ทำไมไม่รับ”

อីพีกล่องสาระแนนี้ ถ้ารับตรงนี้ เดียวมันต้องแก้งอีกแน่

ทำเป็นไม่สนใจ เหลือบมองบรรยากาศนอกระเบียง โห เพิ่งสาย
แท้ๆ แต่ฟ้าครีมนั้นข้างนอกมืดไปหมด

ถึงจะกลัวฟ้าร้องฟ้าผ่า ผมก็ยังทำใจกล้าเดินออกไปนอกระเบียง
หันดูจนแน่ใจว่าอីพีกล่องกลับไปสนใจคอมพิวเตอร์ตัวเองแล้ว
จึงรีบกดรับสาย

วินาทีนั้นเอง แสงสว่างวาบไปทั่วโลก

-3-

สายปริศนา

เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าร้องดังตามมาชนิดพื้นสะเทือน ผมสะดุ้งคอย่น

“เม่า” เสียงจากปลายสายดังเรียก จึงยึดคอและดึงสายตากลับ
มาดูหน้าจอ

คนปลายทางนั่งอยู่ในห้องอันมีแสงนวล ส่งให้ใบหน้าดูละมุน
ขึ้น แม้ว่า--

“พะ...พินลมีหนดด้วย?”

ปกติใบหน้าของพินลเกลี้ยงเกลา แต่ตอนนี้รอบริมฝีปากจิบบาง
ได้รูป เต็มไปด้วยไรหนวดเคราดูเข้มขึ้น มันน่าจะทำให้เขาดูดีขึ้น จาก
เดิมที่ชอบดูผมอยู่แล้ว แต่แปลกดี ทั้งที่ดูดี คราวนี้กลับไม่รู้สึกถึงความ
ดูนั้นเลย

เจ้าตัวขว้อมือลูบตามคำถาม ก่อนจะพยักหน้าง ๆ คงเพราะ
รูปลักษณะที่เปลี่ยนไปนี่ละมั้ง เขาพลอยดูอายุมากขึ้น แต่ถึงอย่างนั้น
ก็ยังดูดีไม่เปลี่ยน

“ที่รักอยากให้เค้าโกนหรือ”

“ฮะ?”

“อยากให้โกนหนวด” ทางนั้นพูดซ้ำแค่นี้ ผมเลยคิดว่าตอนแรกตัวเองน่าจะหูผาด

“ปละ...เปล่าครับ แค่แปลกใจ”

“ไปนู่นแป็บเดียวดูจ้าม่าขึ้นนะ”

จ้าม่า เออ คำนี้น่ารักกว่าอ้วนตั้งเยอะ คนดี ๆ แบบพี่น้องรู้จักใช้คำดี ๆ ไม่ใช่ปากหมาอย่างอื่ทีก่อน

“เกาะ...ก็...น้ำหนักขึ้นมานิดหน่อยครับ”

“กินสนุกไป ระวังลดยากอีกนะที่รัก”

ฟ้าร้องครืน ๆ อีกครั้ง แต่เบากว่าเก่า

เปล่า ผมไม่สนใจฟ้าหรือก แเน่ใจด้วยว่าไม่ใช่เพราะเสียงฟ้าร้องทำให้หูผาด คราวนี้ชัดเต็มหูจริง ๆ!

มือสั่นล้วงยามดึกขึ้นมาสูด แต่แล้วก็ทำร่วง พอจะก้มเก็บ แฉ่นก็ไหลไปปลายจมูกจนต้องรีบเงยปิด

“ตกใจอะไร”

ปลายทางยิ้มชนิดหนึ่ง แต่ก็ยังดูเซียว อาจเพราะสีหน้าพื้นลค่อนข้างเรียบที่อ

“ก็พี่เรียก...”

คนเรียกเล็กคิ้ว

“ทะ...ที่รัก?” พูดเองก็ยังเขินเอง

เจ้าตัวพยับหน้า

“เขาเก็บไว้เรียกเฉพาะแฟนกันเปล่าอะ”

สีหน้าเขาเฝือดลงเล็กน้อย

“แล้วนี่...ไม่ใช่หรอ”

ผมอ้าปากค้างและขำหมดแรงเลย ตัวเขชนประตูกระจกดังปัง!

“เม่า!”

พื้นลร้องอย่างเป็นทางการ ขณะเดียวกัน เสียงอื่ทีก่อนก็ลอยมาจาก

ในห้อง

“เฮ้ย!” มันหันมาจากหน้าจอโน้ตบุ๊ก รุ่นโบราณ หน้าตาขงนงาย
“เล่นอะไรวะ!”

“เปล่า!” ผมสะดุ้งเสียงกลับแล้วหันมาหาพินล

“ใครอะ” คนในโทรศัพท์มุนคิ้ว ถ้ามแล้วเจ้าตัวดูจะเพิ่งสังเกตเห็นอะไรบางอย่าง “ไม่ได้อยู่บ้านหรอ”

“บายนี่มีเรียนอะพี่ เอ้อ แล้วพี่ไม่เรียนหรอ”

ทุกอย่างเกี่ยวกับพินลอยู่ในสายตาคมทั้งนั้นละ

--ประวัติส่วนตัว นายอนล แก้วประพาพ อายุ 21 ปี เกิดวันที่ 25 มีนาคม เป็นลูกคนเดียวของแม่เลี้ยงเดี่ยว แม่ทำอาชีพพนักงานบริษัทระดับผู้บริหาร เขามีความสนใจด้านไอทีและกีฬา บ้านเกิดอยู่ในกรุงเทพฯ ห่างจากมหา'ลัยไปตั้งครึ่งค่อนเมือง นอกจากนั้นผมยังรู้ตารางเรียนของเขา ชมรมที่เขาเข้า และกิจกรรมที่เขาเข้าร่วมตั้งแต่ชั้นปีหนึ่ง--

ความคิดสะดุดเพราะสีหน้าชะงักงันของพินล เขาดูแปลกใจ แล้วก็...ไม่รู้เพราะเมื่อดฝนเริ่มโปรยลงมาหรือยังไง บรรยากาศข้อมให้ผมเพลอรู้สึกว่าเขากำลังเศร้า

“มะ...เม่าพูดอะไรผิดหรือเปล่าครับ”

“ช่างเหอะ ช่วงนี้เม่ายุ่งจริงๆ แหะละ” เขารีดริมฝีปากนิดหนึ่ง
มันแทบจะเหมือนผิดหวัง--*เดี๋ยวละ นี่พินล ‘หวัง’ อะไรจากเรา!*

หัวใจผมเต้นตึกตักขึ้นมาทันที “พะ...พินลเป็นอะไร...หรือเปล่าครับ”

ไม่กล้าถามตรง ๆ ว่าเขา ‘หวัง’ อะไรหรือเปล่า กวีดี

เจ้าตัวยกไหล่เล็กน้อยแทบไม่ทันเห็น

“อากาศมัน ดันต้องขึ้นมาช่วงพีเอ็มหนา”

“พีเอ็ม?”

“ฝุ่นไง”

“อะ...อ้อ”

“ไม่น่าเที่ยวเลย เขาวุ่น ๆ กันเพราะจะเลือกตั้งฟุ้งนี้ด้วย... ยี่สิบสี่มีนา” คนพูดถอนหายใจ “เมื่อกี้ดิฉันะ กลับมาทัน ผากเลือกแทน พี่หน่อย”

เลือกตั้งอะไรวะ ในมหา'ลัยมีงานที่ผมตกข่าวไปเหวอ ปกติ ถ้วยฟูหูตา सबปะรดจะต้องคอยรายงานพวกเราเสมอ แต่นี่ไม่เห็นพูด หรือว่าเลือกตั้งข้างนอก กลางปีที่แล้วก็เพิ่งจะเลือกกันไปเองนี่นา ดู เหมือนว่าตอนนั้นพี่นลจะวุ่นวายกับอะไรสักอย่างจนไม่ได้ไปเลือก ส่วนผมนะไม่พลาด เพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้เข้าคูหาใหญ่

ว่าแต่...ทุกการเลือกตั้งย่อมเป็นสิทธิ์เฉพาะตัวของคนคนนั้น ทำไมพี่นลมาฝากผมละ ถึงจะล้อเล่น แต่รูปแบบนี้ก็น่าจะใช้กับคนที่... คนที่...ยังงัดดิฉันะ ไม่ใช่แค่กับน้องรหัสนะ!

คือ...มันช่วยไม่ได้จริง ๆ นี่ ก็จู้ ๆ พี่นลโทร. มาทั้งที่ปกติแค่แชต เริ่มเรื่องด้วยการเรียกผมว่า ‘ที่รัก’ ถามนี่นั่นเหมือนเป็นห่วง แถมได้ ความเป็นห่วงยังดูกระวนกระวาย มีอะไรที่อึดอัดเหมือนอยากบอก แต่ไม่กล้าบอก แล้วก็ไม่สบายใจที่จะยอมรับหรือจะบอก...

ภาพร่างสูงใหญ่ของเขาร่วงจากต้นไม้ได้หอนึงผุดขึ้นในหัวผม อีกครั้ง ถึงยังไม่ได้คุยกันก็รู้อยู่แล้วว่าเขาขึ้นไปทำอะไร ชื่อเสียงพี่นล กระฉ่อนด้านนั้นมาตลอด และเอาเหอะ ถึงผมจะเอาเขามามโนตลอด แต่ลึก ๆ ก็รู้แหละว่าเป็นไปได้ไม่มากเท่าไร ๆ ผู้ชายแท้ ๆ จะมารักผู้ชายด้วยกันได้อย่างไร ผมเองก็ไม่ได้หล่อใส น่ารัก หรือแซ่บสุด ๆ อะไรขนาดนั้น

หรือว่าพี่นลจะชอบของแปลก

กรี๊ด หรือว่าตอนนั้นเขาเพิ่งรู้ว่าที่จริงไม่ได้ชอบผู้หญิง แล้วก็จะสารภาพว่า...

“ตะ...เดี๋ยวนะพี่” ผมซุ่มมือให้อีกฝั่ง พี่นลอ้าปากค่อนข้างเล็กของเขาแล้วพยักหน้าทั้งยังงง ๆ

ไม่ไหวแล้ว ไม่ไหวแล้ว ผมขอบตัวลงเพื่อความเก็บยาดมบน
พื้นระเบียง

ถึงจะเจ้าเนื้อกว่าคนทั่วไป แวนหนา แถมตอนกลางคืนก็ยังคง
โล่รีเทนเนอร์ แต่ก็เป็นอย่างที่พ่อแม่กับพี่หมากบอกนี่นะ

‘เม่าเป็นคนน่ารักออกนะลูก ใคร ๆ ได้ยูก็กล้าเม่าก็ต้องรู้สึก
ว่าเม่าน่ารัก ทำไมไปคิดว่าตัวเองไม่มีเสน่ห์เลยละ’

ฮือ...ก็ตั้งแต่เกิดมาผมไม่เคยมีแฟน ไม่เคยมีคนมาชอบบ้างเลย
นี่นา ผมหลงไม่เชื่อครอบครัวอยู่ตั้งนาน ที่แท้...ที่แท้...

เจอยาดมแล้ว รีบปักเข้ารูจมูก สูดลมแรง แต่กลิ่นเย็นจัดแสบ
ลึกจนทำสำลักออกมา

“เม่า!” เสียงเรียกแสดงว่าพี่นลก็ตกใจ และแล้วหัวเราะ “สรุปว่า
ยังเล็กไม่ได้สินะ”

“มะ...ไม่ได้” ผมส่ายหน้าช้า ๆ ยึดตัวกลับขึ้นยืน “ไม่ได้หรอกพี่
โดยเฉพาะเวลาอย่างนี้ โอเค พร้อมละ พี่นลอยากจะทำอะไร”

อีกฝ่ายจ้องหน้าจอนิ่งไป นิ่งจนเหมือนรูปปั้น รูปปั้นที่หล่อมาก
ด้วย ฮือ...

“พี่ว่า...”

ว่า...?

“เราสองคน...”

กร๊...! โชคดีที่ต่อให้มีฝน แต่แค่เม็ดบางก็ยังไม่เสียงดังจนไม่
ได้ยิน แกอย่าเพิ่งมาเสียงดังจนฉันไม่ได้ยินขนาด!

“เฮ้ยเม่า จะเป็นลมหรือเปล่า ทำไมสูดยาดมแรงขนาดนั้น!”

“ปละ...เปล่าพี่ คือ...คือเวลาเม่าตื่นตื่น ประหม่า หรือไร้จ้ เม่า
ชอบสูดยาดมอะ จะได้มีสติครับ เพื่อนมันบอกว่าอโรมาเทอราพีน่า
จะช่วยบำบัดสมองเม่าได้ด้วย แฮะ ๆ อะ...พี่นลลองดมดูมัย”

“จะบำบัดสมองพี่หรือ”

“มะ...ไม่ใช่ครับ แต่อโรมามันทำให้อารมณ์ดีได้ด้วยไง คือ

จริง ๆ ที่เห็นเม่าชอบกิน เม่าแค่ติดกลิ่นอาหารนะ อีพีก็ง--คือ คนรู้จักเม่าอะ มันบอกให้เม่าไปสะกดจิต เพื่อจะรักษาอาการหอมอาหาร แล้วอยากกิน แล้วก็หายอ้วนได้”

“ใครมันพูด เดียวนี้เม่าไม่ได้อ้วนเลยนะ”

ผมทำปากจู๋ “แต่ทั้งตุ๊ดทั้งฟุง ทั้งต้นขาก็บวมมากเลยนะพี”

เดี๋ยว จะหว่านล้อมให้เขาสารภาพรัก แล้วจู๋ ๆ มาแถลงข้อเสียตัวเองทำไมเนี่ย อีเม่าวาว!

“ตะ...แต่เม่าสัญญาว่าเดี๋ยวจะออกกำลังกายแล้วละครับ ต้องหุ่นดีแน่เลย แฮะ ๆ”

“เอาแบบที่ตัวเองสบายใจเหอะ ยังไงเม่าก็น่ารักอยู่แล้ว”

ฮะ?!

นั่นไง นั่น--!

“แล้วเขานี้กินอะไรไปหรือยัง”

ผมพยักหน้า “อีพีก็อ--เอ๊ย เม่าลงไปซื้อไส้กรอกมากินกับโยเกิร์ตครับ เม่าพยายามเลิกกินขนมปังแล้วเพราะมีแต่แป้ง แต่ยังติดไอติมชนิดหน้อย ก็มันอร่อยอะ”

อีกฝ่ายหัวเราะ แต่ก็ยังไม่สดใสทั้งร้อย เหมือนในร้อยยังมีความกังวลลละล้าละลังเหลืออยู่

“เออ พี...” ผมมีคำถามขึ้นมา รู้ว่ามันดูเง่ แต่ไหน ๆ ฟีนลก็ยังไม่ยอมพูดอะไรที่เขาอยากจะพูดนี่นะ งั้นถามเลยละกัน “ฟีนลดูฮังเกอร์เกมส์ไปแล้วยังครับ”

“ฮังเกอร์เกมส์? ดูจบภาคสี่ไปแล้วไง”

“ฟีนลตลก มันมีแค่สามเล่มเองนี่”

แสดงว่าเขาไม่ได้ทิ้งเราไปดูหนังกับสาวอย่างที่อีพีก็งบอก ฮี!

ตั้งใจจะหันไปดูอิพีที่ตัวร้าย แล้วยิ้มเหย้ยให้ชะหน้อย ปรากฏว่ามันกำลังยกโน้ตบุ๊กไปนั่งตรงโต๊ะทำงานผม ถือวิสาสะยุ่มยุ่มกับข้าวมันไก่ที่ฟีนลให้มาด้วย

ที่สำคัญ...การที่มันกำลังหันมาจ้องผมพอดีด้วยสายตาระแวด
ระวังนะ แสดงว่ามีแผนร้าย!

“เฮ้ย!”

“อะไรเหรอเม้า”

“มีคนจะแย่งข้าวที่พี่ซื้อให้เม้าอะ”

“อ้าว--”

“พีนล แค่นี้ก่อนนะ!”

ตัดสายปึบผมก็เลื่อนบานประตูออก แทบจะถลาไปถึงตัวอ็พี่
ก่องได้ทันควัน

“ทำอะไร!” ผมคำราม

อย่างไรก็ตาม ไรต์ตัวแสบอาศัยร่างผมพลีกว่าผม ยกไนต์บู๊ก
ตัวเองขึ้นแล้วเด็งถอยไปพ้นทาง

“ทำงานอยู่!”

ผมอ้าปากจะอาละวาด แต่มันกลับถอยไปเปิดประตูห้องพัก
แล้วหลบหายไปอย่างว่องไว

อะไรของไอบ้านี่!

หรือมันแอบวางยาใส่อาหารที่พีนลให้เรา...

ปกติวันศุกร์ผมมีเรียนบ่าย ส่วนพีนลมีเรียนเช้า พักเที่ยง
จะเป็นช่วงที่เรามีโอกาสพบกันตามโรงกลาง

โต๊ะประจำของกลุ่มพีนลตั้งอยู่ด้านในสุดบนชั้นสอง เป็นทั้งข้อดี
และข้อเสีย ผมรู้ว่าเราจะพบเขาได้ที่ไหน แต่คนอื่น ๆ ก็ย่อมรู้ด้วยเหมือน
กัน พวกสาวแสบมักจะรีบมาจองโต๊ะเตรียมอ้อยเขากับเพื่อน (แน่ละ
เพื่อนในกลุ่มเดียวกับพีนลก็เป็นพวกเซียร์ลิตเตอร์หน้าตาดี) ทั้งที่อ้อ
กับถั่วยฟูคะยันคะยอให้เรารีบมาจองบ้าง แต่ก็ไม่เคยทันพวกนั้นเลย
น่าสงสัยจริงๆ ว่าพวกเจ้าหล่อนมากันตั้งแต่กี่โมง

อย่างไรก็ดี จากที่เห็นในสโกปเมื่อเช้า ดูเหมือนว่าพีนลจะโดด

เรียน ผมเลยไม่กระตือรือร้นมาเหมือนทุกครั้ง กว่าจะถึงที่ ด้วยฟู้อ และชิงซี่ ก็นั่งพร้อมจานอาหารของตัวเองอยู่แล้ว สองรายแรกกำลังเถียงกันเช่นเคย

“--อ๊อด้วย นั่งกะเพื่อนก็มองเพื่อนบ้าง ไม่ใช่ก้มมองแต่จ่อ”

“ก็หน้าแม่กูรช่า นางแซ่บกว่าหน้าเพื่อน”

“ไหน!”

อ๊อตะกายไปแย่งโทรศัพท์เพราะเป็นแฟนคลับนางแบบรายนั้นเหมือนกัน

ด้วยฟู้อชอบนั่งไถเฟซ ส่วนมากเป็นเพจบันเทิง พวก*วีนาร์ไฮดราม่าแอดดิค* *สมรักพรรคเพื่อแก้ว* ฯลฯ ตรงข้ามกับชิงซี่

รายหลังเปรยว่า “พ่อของกูรช่าที่เป็นพันตำรวจนั้นท่าจะอยู่ไม่รอด เขาคาดกันว่าจะต้องหาทางลี้ภัยไปประเทศอื่นเพราะพิษการเมือง”

“ก็เรื่องของพ่อนาง” อ๊อปิดมืออย่างไม่เห็นสำคัญ “แต่สำหรับกู ไทยแลนด์อิสเดอะเบสต์!”

“เฮ้ย! ถ้าแกไม่สนเรื่องของผู้บริสุทธิ์คนนึงต้องลี้ภัย สักวันอำนาจรัฐมันก็จะวกมาเล่นงานตัวแกเองนะ--”

“กว่าจะโผล่มาได้นะแก วันนี้กินไร” ด้วยฟู้อเหตความสนใจจากเพื่อนทั้งคู่มาที่ผม จริง ๆ คือสนใจอาหารในงานผมนั่นแหละ

ไม่ทันตอบ เสียงเฮฮาดังขึ้นจากด้านหลัง เรียกสายตาพวกเราให้หันไป ปรากฏว่าเป็นกลุ่มของพีนลกำลังเดินขึ้นมา บางคนยังไม่ทันหุ้บร่วมสนิทด้วยซ้ำ แสดงว่าเพิ่งฝ่าฝนมาจากที่ไหนสักแห่ง

ผมอึ้งไปนิดหน่อย พีรหัทส์สุดหล่อสวมชุดนักศึกษาเดินมากับเขาด้วย แกรมหน้าตาก็กลับมาเกลี้ยงเกลาเหมือนทุกวัน

“พีนล” อ๊อเรียกเสียงแหลม ฉิกยิ้มพลางโบกมือทัก

เจ้าของชื่อเล็กคิ้วให้เท่านั้น กวาดสายตามาเพื่อแม่ผมด้วย ก่อนจะหันกลับเข้ากลุ่มเพื่อน

จริงสิ เมื่อเข้ายังคุ้ยไม่แล้วเลย ตกลงพื้นลโทร. มาทำไมนะ เพราะพะวงกับเรื่องนี้ ในที่สุดผมจึงจับตารอจังหวะที่เขาจะลุก ออกมาล้าพัง แล้วหาเรื่องลูกบ้าง “ไปซื้อไอติมก่อนนะ”

“แล้วบอกจะลดน้ำหนัก--!” เสียงอ้อลอยมา ทว่าผมไม่แยแส “พีนล” สาวเท้าไว ๆ ไปถึงตัว แต่เพราะในโรงกลางคนพลุกพล่าน เสียงดังจวบแจ พี่รหัสยังไม่ได้ยิน ผมจึงต้องประชิดอีก “พีนลครับ!”

เจ้าตัวหันมาเหมือนปฏิกิริยาอัตโนมัติ พร้อม ๆ กันกับคนข้างหลังเบียดผมจนเซหาเขา พอผมยกมือกันตัว ก็ดันไปโดนแก้วที่พีนล กำลังจะเอาไปเติมน้ำ

“อู๊ย!” ได้แต่ร้อง เบรกไม่ทัน แก้วน้ำนั้นหกรดเสื้อเขากลายเป็นจ้ำแดง

“เม่าขอโทษครับพี่” ผมหน้าแหบ รีบล้างผ้าเช็ดหน้าออกมาช่วยเช็ด

แต่พีนลคว้ามือไว้ “ไม่ต้อง”

“แต่เดี๋ยวพี่ต้องเข้าเรียน?”

“พี่เรียนเช้า” เสียงเขาดูกว่าเดิม

ผมงง “นี่กว่าอาจารย์พีนดบาย?”

เขาส่ายหน้า ถามตัดประเด็น “ตามมามีอะไร”

“อะ...อ้อ...เม่าจะถามพี่เรื่องเมื่อเช้า”

เขามุ่นคิ้ว

“พีนลโทร. มา...จะบอกอะไรเม่าหรือเปล่าครับ” ช่วยไม่ได้ ต่อให้เป็นคนทำเสื้อเขาเปื้อน ผมก็ยังไม่วายหลุดสายตาคาดหวัง

“ใครโทร.” แล้วนิดหนึ่ง เขาทำท่าคล้ายจะหลุดหัวเราะ แต่ก็รีบตีหน้าดุทันที “ก็บอกอยู่เนี่ยว่าเมื่อเช้าเรียน”

ในสายตาเขา ผมคงทั้งเด๋อทั้งโง่เง่าเสียเต็มประดา

“ตะ...แต่ว่า--” กำลังจะหยิบโทรศัพท์ออกมาเปิดยืนยัน พีนลก็ก้าวเสี้งไปแล้ว

คลาสบายนั้นเล็กเลตพอควร ผมงับอ้อรีบแยกย้าย เราก็เหมือนเด็กกรุงส่วนใหญ่ ศุกร์เย็นต้องรีบร้อนกลับบ้าน ต่างจากถั่วฝูกับชิงซี่ที่เป็นเด็กต่างจังหวัด สุดลัปดาห์ก็อยู่หอต่อไม่ได้ไปไหน

บ้านอ้อกับผมอยู่คนละทาง เพื่อนต้องนั่งรถตู้สาธารณะ ส่วนผมถูกบังคับให้ตีรถอู่ฟี่ก่องกลับ ที่จริงผมไล่ให้มันกลับตั้งแต่วันก่อน เพราะเห็นว่าวันนี้ไม่มีเรียน แต่มันยังจะดันทุรังรอ

ไขประตูห้องพักเปิดเข้าไป กะจะเปลี่ยนเสื้อและเก็บข้าวของ กลับไม่พบรวมเมตอยู่ในห้อง

ไปไหนของเขา ฝนเพิ่งจะหยุดตก...

นึกถึงฝน ก็นึกต่อไปถึงฟินล (ไม่ได้บ้าผู้ชายแต่อย่างใด) เมื่อตอนกลางวันผมทำเสื้อเขาเลอะขนาดนั้น ฟินลคงต้องไปล้างออก ไหนจะเจอฝนอีก เขาต้องตัวเปียกนานแน่เลยกว่าจะถึงบ้าน *หวังว่าจะไม่ป่วยนะ*

หยาบโหดพิพท์ขึ้นมา อย่างน้อยผมน่าจะเซตไปขอโทษ

แต่จะขอโทษทั้งที ควรจะใช้สโกปวีดิโอคอลไปเลยหรือเปล่า

ปกติเราไม่ได้ติดต่อกันทางนี้ แต่เมื่อเข้ายังคุยกันตั้งนานเลยนี้ ความสัมพันธ์ระหว่างเราอาจจะกระชับขึ้นแล้วก็ได้

ว่าแต่ ทำไมเขาถึงปฏิเสธว่าไม่ได้โทร. มาล่ะ

หรือเพราะฟินลจะเห็นเป็นเรื่อง...ลับ หรือสำคัญจนอยากคุยกันแค่สองคน เลยไม่อยากพูดกันที่โรงกลาง

ต้องเป็นอย่างนั้นแหละ ๗!

ให้คำตอบตัวเองได้ ใจผมก็เริ่มเดินถึ ยิ้มจนแก้มจะปริเลย

งั้นไปคอลที่อื่นดีกว่า เดี่ยวอูฟี่ก่องโผล่เข้ามาแล้วโดนชดอีก

แถมประตูลาดเลาหน้าห้อง *ทางสะดวก!* ผมรีบวิ่งออกไปทางบันไดอีกฝั่ง--ฝั่งที่ไกลกว่า ผมงับอูฟี่ก่องไม่ค่อยได้ใช้

อีกไม่กี่ก้าวจะถึงหัวบันได กลับได้ยินเสียงมันลอยขึ้นมา

บ้าแฮ้ย ทำไมจู่ๆ มาใช้ฝั่งนี้วะ!

รีบถลาตัวกลับ พ้นปูนขัดมันสิ้นจนแทบล้ม ยังดี ถึงจะตัว ‘จ้ำม่ำ’ แต่ผมก็คล่องปรือ รีบวิ่งปรูดไปหลบหลังเสาใหญ่--หมายถึง ใหญ่พอจะบังคนตัวใหญ่ ๆ อย่างผมได้

“--อือ ดูหนั่งแล้วมีเรื่องนี้เลยสงสัยวะ มิติคู่ขนานอีก ไม่ค่อย เข้าใจ--”

เสียงอื้ที่ก้องลอยมาไกลแล้วผ่านไป ดูเหมือนว่าจะมัวจذبกับ บทสนทนาจนไม่ได้สนอย่างอื่น

ลดความเป็นอุปสรรคมั่งเท่อ...

สูดขาดม รวจนรุมเมตเปิดประตูเข้าห้อง ผมจึงย่างสามขุมออก จากที่ซ่อน รีบแผ่นแผ่นลงบันได หัวคิดลึ่วร้อน ถ้าจะคอลวิตโอก็ต้องใช้สัญญาณเน็ด *งั้นต้องอยู่แถว ๆ หอพักนี้แหละ มันมีวายพายฟรีอยู่*

ในที่สุดก็หาที่เหมาะสม ๆ ได้แถวศาลาชิงช้าในสวนหน้าหอพัก แม้ มันจะมีหลังคากันฝน ที่นั่งด้านในไม่เปียก แต่ทางเดินเข้ามาไม่มีร่มไม้ ชายคา จึงเฉอะแฉะจนไม่มีคนเดินมาใช้

ตรงนี้แหละดีที่สุด!

เสียบหูฟัง กำลังจะกดวิตโอคอลหาเขา ทันใดนั้นเพ็งนึกได้

แต่ตอนนี้พื้นลอาจกำลังเดินทาง...

ใจฝ่อลงนิด ให้ อุตส่าห์เดินทางที่มัน สุดท้ายก็ต้องแชต

ถอนหายใจ จดปลายนิ้วเพื่อพิมพ์ตัวอักษรเป็นคำ ตอนนั้นเอง ที่โทรศัพท์สั่น หน้าจอเปลี่ยนภาพเพราะมีสายโทร. เข้า

และปลายสายก็คือ--

นิ้วมือผมสั่นตามโทรศัพท์ อยากเห็นสภาพตัวเอง แต่แถวนี้ไม่มี กระจกเลยสักบาน ในที่สุดต้องพยายามสูดลมสงบใจเพื่อกดรับสาย พื้น!

คนปลายสายไม่ได้กำลังเดินทางอย่างที่คาด แต่อยู่ในห้องพัก อันมีผนังขาวและโทนแสงนวลละมุนเหมือนกับเมื่อเช้า – สถานที่ซึ่งดู จะไม่ใช่ทั้งห้องพักเขาหรือของเพื่อนอย่างที่พื้นลเคยโพสต์ลงเฟซบุ๊ก

ที่สำคัญ...หน้าตาของเขาก็กลับมามีหนองเคราอีกครั้ง
 คนคนไม่น่างอกไวกขนาดนี้
 หรือว่าเขากำลังซ้อมการแสดง?
 “คุยได้หรือเปล่าที่รัก”
 ที่รักอีกแล้ว! ผมไม่ได้หุ่ฝ้าจริง ๆ เห็นมัย
 ทั้งที่วาบหวามใจและเป็นมนุษย์ชอบเข้าข้างตัวเอง แต่ผมก็ยัง
 พอมีสติฉุดตริก
 หรือเขากำลังทำเมธอดแอกติ้ง¹ อะไรสักอย่าง
 แต่จากที่ตามในเฟซหรือได้ยินมา ก็ไม่เห็นว่ามันจะรับแสดง
 อะไรอยู่เลยอะ
 ยังหาคำตอบไม่ได้ ผมจึงพยักหน้าแหงๆ ไป “คะ...ครับ”
 “กินข้าวยัง”
 ผมส่ายหน้า “ยังไม่สี่โมงเลย พี่นลมีอะไรหรือเปล่า”
 “ทางการจ้งเนอะ” เนื่องจากเขาเป็นคนไม่ค่อยแสดงสีหน้า เสียง
 ก็ไม่ค่อยแสดงน้ำเสียง ผมจึงจับไม่ได้ว่าเจ้าตัวกำลังมาแนวไหนแน่
 “เกาะ...ก็เห็นพี่คอลมาตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว ขอโทษนะครับที่มัว
 วุ่นวายจนไม่ได้คุยกันซะที”
 “ไม่มีไรหรอก พี่เจอนิยายเรื่องที่เคยให้เม้าตอนรับเป็นน้องรหัส
 แล้วนะ เดียวซื้อไปคิน”
 นิยายที่เคยซื้อให้...ยุทธการทุ่งวอเตอร์ชิป² นะเหรออ

¹ Method Acting คือเทคนิคการแสดงแบบที่นักแสดงไม่ใช่แค่แสดง แต่เป็นตัว
 ละครนั้นเลย เช่น การปรับรูปร่างและน้ำหนักตามตัวละคร การปรับสำเนียงพูด
 หรือรูปแบบการดำเนินชีวิต ฯลฯ เพื่อให้เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของตัวละครนั้น
 มากที่สุด

² ยุทธการทุ่งวอเตอร์ชิป (Watership Dawn) เขียนโดย ริชาร์ด อัดัมส์ แปลโดย
 สูดจิต ภิญญูยั้ง

มันเป็นอีกหลักฐานแสดงความน่ารักและใจดีของฟินล ช่วงเข้ามาเป็นน้องใหม่แรก ๆ ผมทำความรู้จักกับซิงซีและเพื่อนอีกสองสามรายผ่านนิยายเรื่องนั้น ตอนแรกเราคุยกันเรื่อง *แฮร์รี่ พอตเตอร์* แล้วก็ยึดยาวไปยังหนังสือแฟนตาซีเรื่องอื่น ผมเล่าถึงหนังสือเล่มนั้นว่าด้วยชีวิตกระต่ายล้วน ๆ เคยเห็นวางอยู่ในห้องสมุดสมัยมัธยมแต่ไม่เคยได้อ่านซะที ซิงซีบอกว่ามันเป็นคือเรื่อง *ยุทธการทุ่งวอดเตอร์ชิป* ได้รับการยกย่องให้เป็นลอร์ดออฟเดอะริงส์ภาคกระต่าย หนังสือไม่มีพิมพ์ใหม่ น่าจะหาซื้อได้ยากแล้ว ผมบ่นเสียดาย แล้วก็จบกันไป ไม่คิดเลยว่าฟินลจะมาไต่ถามและจำได้

หลังจากรับผมเป็นน้องรหัสไม่นาน ฟินลไปเจอหนังสือเล่มนั้นจากร้านหนังสือเก่าสักแห่งและซื้อมาฝาก ผมอึ้งอ้าฮา รีบห่มปกใส่ดวงตามอย่างดี ตั้งใจว่าเดี๋ยวจะอ่าน ๆ แต่ก็ถูกนิยายโรมานซ์ตัดหน้าไปทุกครั้ง ทำยأسุดฟินลเลยขอยืมไปก่อน ยังไม่ทันได้อ่านเหมือนกันหนังสือก็ถูกน้ำท่วมใหญ่เมื่อปลายปีก่อนซัดและ เขาขอโทษ สัญญาจะตามหาซื้อมาคืนให้ ผมตอบว่าไม่เป็นไร ในใจแค่นี้ก็เสียดายของที่ฟินลสูญหลอให้เท่านั้น *แต่นี้เขาอุตส่าห์ตามไปหาเจออีกเหร...*

“ขอบคุณครับพี่” ผมซาบซึ่งใจ “แต่พี่ไม่ต้องซื้อก็ได้นะ เล่มละตั้งแพง เดี่ยวเม่าไปยืมห้องสมุด”

“จะมีเวลาไปยืมตอนไหน”

“เมื่อกี้ว่างออก” ผมทำจมูกหมู่ด้วยความเขิน ก็ถ้าเทียบตัวเองกับฟินล ชีวิตผมคงว่างเหมือนสุญญากาศเลย

“ยังว่างอีกเหร” เขาหลุดหัวเราะ ยังคงไม่สติไสอยู่ดี “แล้วอย่างพี่จะเรียกอะไร”

ประชิดกันเหร

“ฟินล” ผมวกเข้าเรื่องก่อนจะลืม “แล้วตกลงทำไงกับเสื้ออะ”

“เสื้อ?”

“ที่เม่าชนเลอะ ดินะพี่เรียนไปแล้วตอนเช้า”

“เรียน?”

เสียงเขาแห้งลง

“เม่าพูดเรื่องอะไร พี่ลาออกตั้งแต่ปลายปีแล้ว ตกงจำไม่ได้
จริง ๆ เหรอ”

ลาออก?

“เมื่อเข้าพี่ยังมาเรียนอยู่เลย พอพักเที่ยง เม่าก็เดินชนจนน้ำหก
เลอะไง”

“เดี๋ยวนะ” เขามุ่นคิ้ว “เราพูดกันคนละเรื่องปะเนี่ย พี่หมายถึง
ปอโท”

ฮะ?! “เรียนโทได้ด้วยหรอ”

“ทำไมไม่ได้อะ”

“ก็พี่... พี่น่ะยังไม่จบตรีเลย”

“มุกไรเนี่ย”

“พี่แหละ แกล้งเหรอ ตั้งแต่เรียก... ที่รักแล้ว”

“...”

“ก็พี่เรียนปีสาม กำลังจะไปแลกเปลี่ยนที่เยอรมันเทอมหน้า
เรียนปอโทมันต้องจบตรีนี้เนาะ เอ๊ะ หรือของพี่เป็นโครงการตรีควบโท-
ไม่ชื่อนี้”

“เม่า” เสียงเขาลงหนัก “ทำงานหนักไปหรือเปล่า”

“เม่าไม่มีงานอะไรนะ เทอมสองมันไม่ต้องซ้อมร้องเพลง แล้ว
ช่วงนี้ก็ไม่มีการบ้านเยอะ”

“เดี๋ยวยพี่รีบลงไป!” เขากัดกราม

“ไปไหนครับ”

“กรุงเทพ!” กระแทกเสียง ประโยคต่อมาก็กระชั้นร้อนรน “พี่
แปะโน้ตให้แล้วไงว่าขึ้นเชียงใหม่มางานแต่งเพื่อนตั้งแต่สองวันก่อน
ไม่ตกลงแล้วนะที่รัก เป็นอะไร!”

“พี่น่ะจะขึ้นเชียงใหม่สองวันก่อนได้ไง ก็เม่ายังเจอพี่ทุกวัน เมื่อ

วานขึ้นที่ตึกจากต้นไม้มาทับเม่า เมื่อวานซื้อข้าวมันไก่มาให้ ส่วนวันนี้เม่าก็เดินชนพีในโรงกลาง”

ในรูปตาค่อนข้างเป็นขีดและไม่มีชั้นของเขา ลูกตาดำนิ่งคล้ายครุ่นคิด มีแววฉงนงาย แล้วก็แววไม่เชื่อ

“เม่า นั่นวันที่เท่าไร?”

อะไรของเขา “ก็ยี่สิบสามมีนา”

“สองห้าหกสอง?”

อะ? “ละ...สองห้าห้าห้า”

“เฮ้ย!”

ไม่ทันพูดอะไรต่อ อีกเสียงก็ดังขึ้นจากด้านหลัง “เม่า”

ผมหันไป ตาแทบจะถลนออกมาเมื่อพบว่าคนที่อยู่ในชุดนักศึกษาซึ่งยังมีคราบเปื้อน...คือพินล!

“เป็นไร” คนที่เดินเข้ามาหาจากทางเข้าหน้าหอพักทักขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าผม

ผมยังอ้าปากค้าง กะพริบตาปริบ ๆ ก็มมองหน้าจอโทรศัพท์ แล้วก็เงยขึ้นมองคนที่เดินมาหา มือสั่นเลื่อนแว่นให้กระชับกับสันจมูก

“กินข้าวยัง” พินลนอกจอตักด้วยความเคยชิน แล้วก็ขำแหย่งยกมือเกาท้ายทอย “ยังไม่สี่โมงเลยนี่เนอะ”

“มีอะไรหรือเปล่า” เสียงพินลในจอดังมาตามสายหูฟัง

พินลนอกจอตักเพิ่งสังเกตเห็นสายที่หูและโทรศัพท์ที่ในมือผม “อ้าว โทรศัพท์อยู่หรือ โทษ” เจ้าตัวยกมือขึ้น หมุนตัวกลับไป ผมอาศัยจังหวะนั้นเองหมุนโทรศัพท์ในมือไปทางเจ้าตัว

พินลนอกจอตักไม่ทันสังเกต จึงค่อย ๆ เดินจากไปทางหน้าหอพัก ส่วนผมก็ค่อย ๆ หมุนโทรศัพท์ก็กลับมา

พินลในจอมีสภาพเหวอไม่แพ้กันกับผม

“นี่มันอะไรวะเนี่ย!”